

На передовій фронті
футболіст «Волині» **Роман
Максимюк** рубався, як лев

ВОЛИНЬ

№ 42 (16 991)

Середа, 21 жовтня 2026 року

Нас читають із 1939 року!

volyn.com.ua

4 820230 060010 >

t.me/Volyn_ZMI

facebook.com/Volyn.ZMI

x.com/Volyn_ZMI

instagram.com/volyn_zmi

■ Незагойна рана

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com / з архіву Людмили ТОМАШУК.

Для побратимів він назавжди залишиться «Джурою» – мужнім воїном, який у найстрашнішу мить прикрив їх собою. Для рідних – добрим, усміхненим Андрійком, чия любов і досі живе в кожному куточку батьківської оселі...

У нього були мільйони мрій. І жодної – помирати...

28-річний Захисник Андрій Шепелюк купив автомобіль і планував повезти маму в Карпати, а також створити сім'ю... Та війна не дала здійснитися його мріям. Тепер найдорожчий скарб матері – спогади про сина, якого вона ніжно називала своїм Голубом...

Лєся ВЛАШИНЕЦЬ

16 жовтня минув рік, відколи додому, в село Широке Мар'янівської територіальної громади Луцького району, повернувся на «щиті» Андрій Шепелюк. Люди проводжали Ге-

роя у Вічність теплими спогадами й безутішним плачем, а осінь – золотослізним падолистом. Ніхто не хотів вірити, що цей життєрадісний чоловік, який міг цьогоріч відзначати своє 30-річчя, лежить у домовині...

– Мамо, я вже ку-

пив автомобіль. Дасть Бог, дочекаємося грудня – приїду у відпустку. Відсвяткуємо Ваші й мої іменини. Потому родиною поїдемо на кілька днів

смертельний біль, за сотні кілометрів від нього, здавалося, материнське серце зойкнуло від лихого передчуття на весь світ.

«Де моя пташка сьогодні літала? – запитувала мама сина, коли той телефонував із фронту.»

у Карпати! – жив зустріччю з найдорожчими людьми 28-річний воїн.

Та за тиждень його не стало. У ту мить, коли Андрієве тіло пронизав

– У нашого Андрійка були ж мільйони мрій! – горює за сином Людмила Томашук, голублячи кожну згадку своєю материнською любов'ю.

Історія невимовного болю – на с. 3

■ От сволоти!

Російські дрони в Луцьку пошкодили найбільшу картину у світі «Космогонія»

Внаслідок чергового російського обстрілу обласного центру Волині 13 жовтня в Музеї сучасного українського мистецтва Корсаків була пошкоджена картина «Космогонія»

Ліна ВОГОНЬ

Автор найбільшого у світі полотна – художник Петро Антип. У 2024 році живописна картина встановила національний рекорд України. Вона має розмір 2086 м², з висотою у 10 і шириною у 200 метрів. Творча робота над проектом тривала майже два роки.

Назва «Космогонія» походить від грецького слова «народження» і вказує на процес створення всього живого. Через пожежу, спричинену російським дроном, знищено шосту частину роботи, яка має назву «Майбутнє».

Музей ще не визначився, що робити. Є дві пропозиції – або повністю віднови-

ти пошкоджений фрагмент, або зберегти сліди пожежі як нагадування наступним поколінням про наслідки війни.

Фото: Ukr.net

Знищено шосту частину унікальної роботи.

■ Незламні

«Хлопці, куди ви приїхали? Вас можуть за кожним рогом місцеві розстріляти!»

Фото: Катерини ЗУБЧУК.

У редакції «Волині» Віталій Пудлік згадував пекло Савур-могили, людей, які рятували йому життя, і побратимів, за яких продовжує воювати вже без автомата...

– Такими словами зустріли нас на Дніпропетровщині реформовані після Революції гідності беркутівці (правда, у тій самій формі, бо іншої не було) в кінці квітня 2014 року, – каже учасник АТО, мешканець села Чаруків Луцького району Віталій Пудлік. – І самі ми скоро пересвідчилися, що хтось із місцевих мешканців, зокрема вже на Донеччині, допомагав, а хтось теж ось так міг спитати: «Чого ви тут?»

Катерина ЗУБЧУК

«Життєве правило Віталія Пудліка: «Своїх на полі бою не залишають. І після війни – теж.»»

Багато років Віталій очолює Луцьку районну організацію Співки учасників АТО. Створення її, власне, він свого часу зініціював, відчувши на собі, наскільки потрібний військовослужбовцям, котрі звільнилися зі служби, і правовий захист, і допомога у відстоюванні законних прав, оформленні пільг, адаптуванні до цивільного життя. У повномасштабну війну цих запитів – ще більше.

Актуальна розмова – на с. 6

■ Погляд

Пане президенте, час пояснити план закінчення війни

Це ваш обов'язок перед Армією та суспільством

Важливі думки – на с. 3

■ Пульс тижня

Підозрюваний у корупції перший заступник голови Волинської ради мобілізувався до ЗСУ

Перед тим Юрій Поліщук вніс визначену судом заставу як запобіжний захід – 266 тисяч 240 гривень

Микола ДЕНИСЮК

Перший заступник голови Волинської обласної ради Юрій Поліщук, якому НАБУ і САП повідомили про підозру в корупційній схемі, пов'язаній із будівництвом багатоквартирного будинку в Луцьку, приєднався до лав Збройних Сил України. Цю інформацію посадовець 12 жовтня підтвердив у телефонному коментарі «Суспільному Луцьк». З його слів, дозвіл на виїзд за межі Волинської області він отримав від прокурора Спеціалізованої прокуратури. Юрій Поліщук зазначив, що служитиме в одній із механізованих бригад на східному напрямку. ■

Помер постраждалий від нападу із сокирою в «Епіцентрі» Ковеля

Чоловік перебував у важкому стані

Раїса ІВАНЮК

Один із постраждалих внаслідок зухвало-го нападу в «Епіцентрі» у Ковелі помер 12 жовтня в медичному закладі. Це чоловік 1980 року народження, він перебував на лікуванні у Львові.

Нагадаємо, 6 жовтня близько 16-ї години в гіпермаркеті «Епіцентр» міста Ковеля чоловік узяв із вітрини сокиру та завдав тілесних ушкоджень трьом відвідувачам. У них діагностували рубані рани. Усіх постраждалих госпіталізували.

Поліція Волинської області офіційно підтвердила, що затриманий нападник має психічні вади та раніше був поставлений на відповідний медичний облік. ■

Шок: дрифтери нищать посіви місцевих фермерів

Фермерське господарство «ВЕСТ АГРО ПРОДУКТ», яке здійснює діяльність на території Поворської громади Ковельського району, вкотре звернулося до любителів екстремального катання із закликком припинити псувати сільськогосподарські угіддя

Наталія НЕКОЗ

За словами аграріїв, попри неодноразові прохання, «дрифтери» продовжують їздити на автомобілях по засіяних полях, завдаючи підприємству значних матеріальних збитків.

У господарстві наголошують, що сільськогосподарські поля є об'єктами господарської діяльності, де наразі вже повністю завершено посівні роботи. Заїзд на такі ділянки є прямим порушенням законодавства України та підпадає під статті про хуліганство й умисне пошкодження майна.

Аграрії закликають громадян бути відповідальними, поважати чужу працю та обирати для розваг і катання спеціально облаштовані майданчики, а не засіяні поля. ■

ВОЛИНЬ

ЗАВДЯКИ ЦИМ ДОБРИМ ЛЮДЯМ І НАШИМ ПАРТНЕРАМ ІЗ «УКРПОШТИ», ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ» ЩОТИЖНЯ ПОТРАПЛЯЄ НА ФРОНТ:

✓ ТзОВ «Городище» Луцького району (директор Анатолій НИКОНЮК)

✓ Нововолинський олійний завод (директорка Вікторія БУБЕЛА)

✓ СГТОВ «Лище» Луцького району (директор Святослав КАРБОВСЬКИЙ)

✓ ТОВ «П'ятидні» Володимирського району (директор Валерій ДІБРОВА)

✓ СГТОВ «Романів» Луцького району (керівники Віталій ЗАРЕМБА та Василь НАЗАРЧУК)

✓ ПП «Макс Ком» Луцького району (директор Із виробництва Тарас ЩЕРБЛЮК)

✓ СТзОВ «Облапське» Ковельського району (директор Леонід САМЧУК)

Ви теж можете допомогти у виготовленні інформаційних снарядів. Приєднуйтеся! Тел: 066 133 86 88.

■ Болить!

Кровопивця путін убив 7 волинян

Загиблі під час атаки БПЛА на Луцьк 14 жовтня 2026 року. Вічна їм пам'ять!

За останні дні на Волині внаслідок російських обстрілів загинуло семеро людей, ще 23 отримали поранення

«Травму дитинка отримала, коли уламки безпілотної впали на 9-поверховий житловий будинок на проспекті Соборності та будівлю «Дім книги».

сти знову вдарили – і знову по продуктовому підприємству – «Агрофрукт ЛТД» у Маневичах. Там загинув працівник.

Згадаймо поіменно кожну людину, кожного волинянина та волинянку, в кого забрала життя кровожерлива московія лише за останній тиждень.

14 жовтня були вбиті: 59-річна лучанка Тамара Кубай, працівниця Палацу культури Луцька; 42-річна Юлія Горбатюк (у дівоцтві – Леснова), мама двох неповнолітніх дітей; 35-річна Марія Матвіюк, соціальна працівниця; 66-річний Володимир та 70-річна Ніна Дубіки з Луцька;

■ Офіційно

Два генутати Волинської ради склали повноваження

Сталися кадрові зміни в обласному «парламенті»

Раїса ІВАНЮК

Депутати Волинської обласної ради Ігор Лех і Олександр Радчук достроково припинили повноваження.

Відповідні рішення було затверджено 15 жовтня на сесії Волинської обласної ради.

Депутат Волинської обласної ради Ігор Лех написав заяву ще в серпні 2026 року. Він зробив це на тлі розслідування НАБУ та САП про ймовірне отримання хабаря. Як ви-

■ Нарешті!

У Луцькій громаді запускають «Екобус» для небезпечного сміття

Цей спеціально обладнаний автомобіль безкоштовно збиратиме батарейки, ртутні термометри, лампи, протерміновані ліки та стару електроніку

Микола ПАШКО

«Екобус» працюватиме як мобільне відділення Центру «Чистий Луцьк», аби кожному мешканцю було зручно та безпечно здати такі відходи поруч із власною оселею. Щоб графік руху та стоянки були зручними для людей, Відділ екології проводить попереднє опитування жителів Луцька та приєднаних сіл.

Що прийматиме мобільний пункт: відпрацьовані батарейки, акумулятори та Power Bank; непошкоджені ртутні термометри; люмінесцентні та енергоощадні лампи; протерміновані або невикористані медикаменти; залишки фарб, лаків, клеїв та побутової хімії; дрібну неробочу електроніку (телефони, кабелі, чайники, праски); відпрацьоване мастило (зокрема від генераторів) та фільтри; туристичні газові балончики та використані побутові аерозолі. ■

УВАГА КОНКУРС!

Національна академія аграрних наук України оголошує конкурс на зайняття посади директора Волинської державної сільськогосподарської дослідної станції Інституту сільського господарства Карпатського регіону Національної академії аграрних наук України (45626, Волинська обл., Луцький р-н, сел. Рокині, вул. Шкільна, 2).

Умови конкурсу та повний перелік необхідних документів розташований на сайті НААН <http://naas.gov.ua/content/publicna-informaciya/ogoloshennya/8905/>

Телефон для довідок: (0332)70-67-05, електронна адреса voldsgds@gmail.com; kadrynaas@ukr.net.

73-річна Надія Кривальчук із Тернопільської області, яка приїхала до Луцька в гості до знайомих.

16 жовтня у Маневичах загинув Олександр Деркач, батько трьох синів, двоє з яких захищають Україну на фронті. Вічна пам'ять...

Після атаки на обласний центр по медичну допомогу звернулися 13 осіб. У більшості постраждалих зафіксовано осколкові поранення, мінно-вибухові травми, різані рани, акубаротравми (контузії) та отруєння чадним газом. Їх розмістили у чотирьох медичних закладах. Серед травмованих – і дворічна дитина, у якої лікарі діагностували струс головного мозку. Травму дитинка отримала, коли уламки безпілотної впали на 9-поверховий житловий будинок на проспекті Соборності та будівлю «Дім книги».

У ці дні росіянами також було атаковано дві підстанції в обласному центрі; культурно-розважальний комплекс «Адреналін СІТІ» у Луцьку; парковка у Ковелі, де згоріло 15 машин; тричі – завод «Кромберг енд Шуберт» біля Луцька, який призупинив роботу тощо.

Оскаженілий ворог, не маючи суттєвих успіхів на фронті, нарощує терор щодо цивільного населення на інфраструктурі. Тримаймося. І не ігноруймо повідомлень про повітряну тривогу. ■

■ Україна – єдина!

Родина переселенців із Херсонщини отримала ключі від квартири

Ковель став для сім'ї другою домівкою

Лія ЛІС

Ордер і ключі від однокімнатної квартири в будинку для внутрішньо переміщених осіб на вул. Драгоманова, 17 вручили Ганні та її сину Артему. Вони – родом із Берислава. Їхнє місто пережило окупацію, а нині залишається на лінії зіткнення. Нині Ганна працює на одному з підприємств Ковельської громади, а 14-річний Артем навчається в місцевому ліцеї. Досі вони орендували житло, але відтепер матимуть в користуванні комунальне помешкання.

Квартиру звільнила родина військовослужбовця у зв'язку зі зміною місця служби. Соціальне житло залишається у власності Ковельської громади й надається у тимчасове користування внутрішньо переміщеним особам строком на один рік із правом продовження (за умови незмінності статусу родини та обставин). ■

За даними Єдиного державного реєстру ветеранів війни, станом на 1 жовтня на Волині обліковується майже 62 тисячі ветеранів: 54 018 ветеранів війни та 7 919 членів сімей загиблих.

ПП БУРМАКА Н.П.

24, 31 жовтня; 7 листопада.

ефективне лікування від

АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ, ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ, НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ

лікування -анонімне www.nadiya.com.ua

м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок): тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53, 098-388-88-36; м. Рівне: (0362) 43-57-58

Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Лохешнікова, 1/1 (0472) 63-16-16, 63-25-28

Працюємо за попереднім записом. Ліц. АВ №539362 МОЗУ від 22.04.18

■ Незагойна рана

Андрій Шепелюк із позивним «Джура» був людиною слова й доброго серця. Умів працювати, дружити, жартувати й допомагати іншим. І коли Україна покликала на захист, не залишився осторонь...

У нього були мільйони мрій. І жодної – помирати...

Закінчення.
Початок – на с. 1

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

ВІД МАМИНОГО ПОРОГА – ДО ЧОЛОВІЧОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Людмила Григорівна сама зростила своїх дітей. Сімейне життя з чоловіком Анатолієм не склалося, а тепер його душа вже спочиває на Небесах. Вона навчила доньок Юлію та Катерину бути лагідними, працювати й умілими господарями, а сина – наймолодшого Андрійка – відповідальним та хазяйновитим. Усіх трьох виховувала так, щоб жили по совісті, не тримали ні на кого зла й дякували Богові за кожний день.

Самотужки це було нелегко, але до труднощів пані Людмилі було не звикати. Її батько Григорій Антонович теж рано відійшов у засвіти, залишивши вдвоє молододружину Надію та напівсиротами – 12- і 9-річних доньок. – Певне, пропало моє дитинство?! – бідкалася перед ріднею з потішною дорослою серйозністю шестирічна Юля, поглянувши на новонародженого братика в колисці. Проте дуже швидко обидві сестри навпереробі поспішали бути йому люблячими няньками.

Андрій, попри те, що виріс у квітнику маминої, сестринської ще й бабусиної любові, змалку дивувався найдорожчим берегинь хлопчачою непосидючістю та бажанням прийти на допомогу тому, хто її потребував. З усіма спілкувався невимушено, жартував завжди в міру, а якщо давав слово, то завжди його дотримувася.

Трапилося так, що пані Людмила, щоб утримати чимале сімейство, була змушена їхати на заробітки в Київ. Першим із собою взяла сина-шестикласника. Переймалася неабияк, але сільський хлопчина адаптуватиметься в столичній школі, проте її хвилювання були марними. Андрій з першого дня й там став хорошим другом ровесникам, а вчителям упевнено

ріальну оборону. Водночас допомагав усім ветеранам війни, їхнім родинам, якщо було потрібно щось збудувати чи змайструвати.

Про рішення йти воювати повідомив рідних за кілька годин до новорічної ночі.

– Ми зібралися родиною, щоб провести старий рік. Задзвонив телефон. Андрій став розмовляти з односельчанином і своїм другом Назаром

«У труні Андрій лежав, наче живий. Кутики його вуст ледь помітно усміхалися. Його нерозділений весільний коровай був гірким від сліз та горя всіх, хто його знав.»

розповідав про свої плани: вміти своїми руками заробляти стільки грошей, щоб, наприклад, купити машину й підвозити маму на роботу на ринок, а сестрам і бабці придбати все-все, що вони хотіли б!

«МАМО, ВИ Ж НЕ ДУМАЛИ, ЩО Я БУДУ ВДОМА, А НЕ НА ВІЙНІ»

Мріючи бути майстром на всі руки, Андрій обрав фах будівельника. Перший досвід здобув на київських новобудовах. Відтак став їздити на заробітки в Польщу, а в перервах між ними – господарювати вдома.

...Людмила Григорівна пригадує звістку про початок повномасштабної війни в країні жакливою та моторошною. Вона застала в рідній хаті в селі Широке всіх її дітей. З того дня 22-річний Андрій Шепелюк наче забув про те, що невдовзі мав знову їхати на роботу за кордон. Натомість він записався в терито-

рибу, який воює в складі 100-ї окремої механізованої бригади. Аж раптом слухавку з рук Назара взяв його командир... – пригадує пані Людмила день 31 грудня 2025 року.

– Мамо, я буду воювати в славній «Сталевій сотці». Завтра мені потрібно йти у військкомат, там на мене чекає відношення! – враз на очах подорослішав її Андрійко, мовивши ці слова.

Не міг не бачити, як вона сплотніла від несподіванки. Прочитавши в маминих очах безвимірну тривогу, заспокоїв, як умів, – шанобливо та гідно: «Мамо, все буде добре! Ви ж не думали, що я можу бути вдома, а не на війні. Чи личить так зараз чоловікові?»

...1 січня 2026 року Андрій Шепелюк уже стояв під дверима Горохівського територіального центру комплектування та соціальної підтримки. Пройшов ВЛК і навчання на полігоні й поїхав у «Сталеву сотку».

«ДЕ МОЯ ПТАШКА ЛІТАЛА...»

– Де ж моя пташка сьогодні літала? – питала мама, як телефонувала сина із фронту.

– Літав Ваш голуб ворогам вітер робити. Ох, і наробили ж знову ми з хлопцями їм того вітру, – так лаконічно Андрій Шепелюк із позивним «Джура» відповідав на ненячине запитання про свої завдання на Краматорському напрямку. Ніколи не лякав її правдою війни. Переводив мову на інше, якщо допитувалася про жайття. Розпитував про сестер і племінників – діток Юлії та Богдана – Ореста, Олександру, Дарію та Ульяну, синочка Катерини та Данила – семирічного Кирилка. Жартував і сміявся, як мама заводила мову про його одруження. Промовляв більше всерйоз, ніж жартома: «Я ще не знайшов такої доброї та мудрої, як Ви!»

...Пані Людмила не стримує ридань, розповідаючи, як минулоріч 9 жовтня, будучи на заробітках у Польщі, не знаходила собі місця. Досі невідоме відчуття каменем сковувало їй душу. Тривожилося не марно. Того дня Андрій не зателефонував. Його не було в мережі й наступного ранку. Нічого не казали побратими...

Страшну звістку про смерть сина на полі бою неподаділ Костянтинівки на Донеччині Людмила Григорівна почула від волонтерки Валентини Маціюк.

«Збираючись додому», – лише й мовила пані Валентина, тамуючи гіркі сльози смутку за молодим Героєм.

...У труні Андрій лежав, наче живий. Кутики його вуст ледь помітно усміхалися. Його нерозділений весільний коровай був гірким від сліз та горя всіх, хто його знав.

Від Андрієвих бойових побратимів родина потім дізналася, що в екіпажі, який віз боєприпаси на позицію, націлившись ворожий дрон і влучив в Андрія-водія. Своїм зраненням тілом Андрій Шепелюк прикрив і смертоносну зброю, і друзів-воїнів.

Світла пам'ять Тобі, воїне Світла! Нехай наша молитва і добре слово про Твоє коротке життя засвідчать Тобі нашу уклінну вдячність!

P.S. Воїни «Сталевої сотки» бережуть пам'ять про свого побратима. Нещодавно вони передали рідні прапор із словами шани Герою. Андрій Шепелюк нагороджений орденом «За мужність» III ступеня і відзнакою командира 100-ї ОМБр «За оборону рідного краю» (посмертно). ■

Погляд

Юрій ЛУЦЕНКО, політик і державний діяч, учасник війни з росією

Пане президенте, час пояснити план закінчення війни

Це ваш обов'язок перед Армією та суспільством

1. Трамп безумовно перетнув червону лінію у відношенні до України.

Від самого початку свого другого президентства він (на відміну від Байдена) оголосив себе не союзником у боротьбі з агресією кремля, а арбітром для припинення війни.

Після цього ідеологи трампівської MAGA хотіли втягнути росію в американські економічні проекти з рос ресурсами, щоб відірвати рф від Китаю.

Трамп же бачив у цьому геополітичному сценарії гігантський бізнес-проект своєї сім'ї.

Всі ці роки Віткофф і Кушнер невтомно працювали над трюком по перетворенню рос газу і нафти в американську.

Все було давно обговорено: і нафто-газопроводи, і рос НПЗ в Європі, і нові свердловини в тундрі.

Заважала війна. І от перед американськими виборами Трамп пішов ва-банк.

Рішення про зняття заборони на торгівлю рос дизелем звичайно не вплине на ціни. Трамп це розуміє, але старається продати своїм прихильникам ілюзію знайденого рішення.

Проте головним є скасування принципу: ніяких послаблень агресору ДО припинення вогню.

Тепер Трамп торгує з путіним ПІД ЧАС ескалції ракетних ударів по мирному населенню та комунальній інфраструктурі наших міст.

Але і це ще не все.

Жадоба надприбутків вже і негайно привела Трампа до саботажу передачі нам інформації раннього сповіщення і паралічу наших дронів (в тому числі перехоплювачів) із старлінками на борту.

Логіка зрозуміла, вона чесно сформульована рос класиком у байці про вовка і козеня: «Ты виноват уж тем, что хочется мне кушать».

Трамп вніс правку: не «мне», а нам.

Це зрада.

Зрада і України, і ролі США по захисту демократії у світі.

2.

Такі ганебні дії вже були в історії Америки. Південний В'єтнам. Афганістан. Ірак.

Але жодних змін у оборонних зобов'язаннях США в Південній Кореї, Японії, Ізраїлі.

Кидають лише слабких, корумпованих, некомпетентних.

У битві двох істеричних нарцисів завжди перемагає той, у кого сильніша команда і більше ресурсів.

Трамп, попри обвал рейтингів, не втратив команди і має в розпорядженні найсильнішу державну машину світу.

Зеленський продовжує хаос замість державного управління, корупція вбиває всі зусилля українців і наших союзників.

Як стати сильнішими – очевидно.

Давно час призначити важковаговика посла України в США і відновити ДВОПАРТІЙНУ підтримку України.

Час відігнати ненажерливих слуг від військового бюджету і покарати винних у відсутності засобів протидії реактивним дронам ворога.

Пора продемонструвати можливості українських морських дронів проти тінювого флоту росії. За кожен удар по цивільних об'єктах – удар по рос коритам.

Треба припинити ігри слуг проти Антикорупційної стратегії. На кону – довіра і гроші ЄС. Необхідно покласти край зведенню політичних рахунків із місцевим самоврядуванням, перекладанням на них провалів центральної влади.

І – головне. Президент має не право, а обов'язок пояснити Армії та суспільству свій план завершення війни. ■

13 жовтня у віці 65 років помер ексголова Волинської облдержадміністрації, колишній депутат Волинської обласної ради, очільник волинського осередку Партії регіонів Олександр Костянтинів Башкаленко. Він очолював Волинську ОДА 5 лютого 2014 року, змінивши на посаді Бориса Клімчука в розпал подій Революції гідності, але вже 2 березня 2014 року був звільнений на вимогу місцевого Євромайдану.

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Вадим ГЛОБА – боець із міста Луцька; Василь КУБСЬКИЙ – боець із села Уховецьк Ковельського району; Євген ПИ-САРЕНКО – боець із міста Луцька; Олександр ЛА-КОНЦЕВ – боець із міста Луцька; Роман ГІЛЬ – боець із села Овадне Володимирського району;	Роман ДУДА – боець із села Залисця, що на Ратнівщині; Віталій ЛЕВЧИК – боець із села Нова Руда, що на Маневиччині; Олег РОМАНЮК – боець із села Черче Камінь-Каширського району; Петро КИДИБА – боець із села Пальче Луцького району; Володимир ШЕ-ЛЕСТ – боець із села	Щенятин Володими-рського району; Василь ДОВБАЙ – боець із селища Мар'янівки, що на Горохівщині; Дмитро БУСЬКО – боець із міста Каменя-Каширсько-го; Віктор БАЛИК – боець із села Полиці Камінь-Каширського району; Віктор АТОСІН – боець із села Павлі-	ва, що на Іваничі-вщині; Олег ПЕТРУК – боець із села Дубе-чне, що на Старови-жівщині; Ігор КАСАНЯК – боець із села Лю-дмільпіль Воло-димирського ра-йону; Олександр ШАМАЙЛО – боець із села Жи-ричі, що на Рат-нівщині;	Роман МАКСИ-МЮК – боець із міста Луцька; Микола ФЕ-ДОНЮК – боець із міста Нововоли-нська; Сергій БОС-НЮК – боець із села Ворохле Камінь-Каши-рського району; Микола БАРИ-ЛЮК – боець із села Цегів, що на Горохівщині.
--	--	--	--	---

■ Прямая мова

«росія буде платити Трампу за те, щоб Штати захищали росію від України»

Найяскравіші за тиждень думки і цитати

Володимир ЗЕЛЕНСЬКИЙ, Президент України, про Дональда Трампа, який призупинив дію закону Ліндсі Грема, який мав запровадити «пекельні» санкції проти росії:

«У час, коли росіяни завдали такого масштабного удару по нашій енергетиці, в Америці було, на жаль, ухвалено рішення повністю проігнорувати закон Ліндсі Грема, який повинен був запровадити справді дієвий тиск на росію заради припинення цієї війни... росія намагається зробити в Україні блекаут прямо перед зимой. Послаблення тиску на агресора, грошові винагороди для путіна – це все тільки спонукає його бити далі. Треба не здавати позиції і намагатись закінчити війну. Закінчити, а не дати путіну всі підстави продовжувати її безкінечно».

Джорджа МЕЛОНІ, прем'єр-міністерка Італії, про заклики до України капітулювати, щоб припинити війну:

«Капітуляція – це не мир, це завоювання. Якби Україна завтра перестала захищатися, як багато хто сподівається чи пропонує, ми б не отримали миру. Ми б обговорювали окупацію європейської країни та повернення імперіалізму рад янського зразка. Я не сумую за російськими танками, що придушували повстання в Празі та Будапешті, і не сумую за Берлінським муром. І ніхто не переконає мене в тому, що капітуляція тих, хто захищає свою свободу, може називатися миром. Мир, якого ми прагнемо і над побудовою якого працюємо, навіть ціною втрати консенсусу, – це справедливий мир».

Сергій МАРЧЕНКО, блогер, військовослужбовець, вважає, що росію можна перемогти:

«Деякі люди помилково вважають, що у нас немає шансів перемогти росію, бо вона дуже велика і потужна. Це хибна думка. Вразливість «Яндексу» – це лише ОДНА із ТИСЯЧ вразливостей москвії. Їх значно БІЛЬШЕ! Більшість із них неяви, їх складно помітити, поки не почнеш детально займатися їх пошуком. Кожен точний удар по точках вразливості робить москвитам боляче і рано чи пізно вони не зможуть це вивозити. Оце і буде кінець війни і справжні перемовини... Слава богу, в Силах Оборони є спроможні люди, які аналізують ці вразливості москвитів і планують операції по знищенню цілих кластерів російської економіки і інфраструктури».

Марія БЕРЛІНСЬКА, керівник волонтерської організації «Центр підтримки аеророзвідки», про ідею зменшити відсоток заброньованих на підприємствах військово-промислового комплексу із 100% до 85%:

«Я глибоко переконана, що служити мають всі. Однак саме зараз відправка 15% інженерів на фронт просадить індустрію, яка тільки спирається на ноги. А коли просяде індустрія – одразу по принципу доміно просяде і сам фронт. Тому як мінімум ще 1–2 роки потрібно зберегти 100% бронювання для тих, хто виробляє дрони для фронту. Натомість як мінімум 50% бронювань можна зняти із заводів олігархів, вічно заброньованих прокурорів, чиновників, та численних батальйонів «Монако»».

Артур ГЕРАСИМОВ, народний депутат від «Європейської Солідарності», вважає, що влада провалила підготовку до зими:

«Більше місяця тому уряд в особі міністра енергетики доповідав, що по електриці і теплу все готове, все по плану і все захищене. Сьогодні – 16 жовтня і температура «плюс» 12. В Києві екстрені відключення електрики. В багатьох містах і містечках по 3–4 години. І, чесно кажучи, насправді так виглядає, що влада і уряд провалили все».

Ігор ЛУЦЕНКО, народний депутат 8-го скликання, воїн ЗСУ, про «дизельну» угоду між США та росією:

«Глибинна суть угоди полягає в тому, що росія буде платити Трампу за те, щоб Штати захищали росію від України – тими небагатьма способами, які у США лишилися. Йдеться про відмову від надання розвідданих, поступове обмеження доступу українців до Starlink і так далі. Причому цілком можливо, що ці платежі будуть надходити сім'ї Трампа через канали типу криптовалют чи пов'язаного з ним бізнесу, і будуть значно більшими, ніж навіть сама вартість того дизеля».

Артем БІДЕНКО, аналітик, вважає, що після дизельної угоди між США та росією на Україну чекає два роки тиску з боку Америки – до президентських виборів там:

«Нам треба підготуватися до довгих двох років посилення публічного тиску проти України, де навіть друзі почнуть втомлюватися і прагнути швидше переключитися на інші справи. Тож маємо бути стійкі і вірити в Збройні сили!».

Данило МОКРИК, журналіст, вважає хибною думку, що спочатку треба відбитись від росіян, а потім займатись боротьбою з корупцією («не розхитувати човен»):

«Корупція є в кожній країні. Але корупція після Бучі є тільки в нас... Насправді боротьба з корупцією – критично важлива для тієї самої нацбезпеки. Бо корупція пожирає нашу національну безпеку місцями (місцями!) не менше, ніж сам ворог. І якщо з нею не боротися, то вона зжере нашу державу зсередини, поки Сили Оборони відбивають ворога зовні».

Валерій ПЕКАР, громадський діяч, про припинення війни:

«Трампу: «Обидві країни хочуть покласти край війні, тільки не знають, як це зробити». Отут він правду каже. Для росії край війні – це капітуляція України, і росія не знає, як це зробити. Для України край війні – це припинення бойових дій росією, і Україна не знає, як це зробити. Але потроху здогадується». ■

■ Голос народу

Петро Порошенко очолив рейтинг лідерів опозиції

За результатами опитування, 30% респондентів вважають його найбільш неугодним політиком для влади

Ольга СОКОЛОВА

Отож, Петра Порошенка обрали 30% респондентів, Дмитра Разумкова – 11% опитаних, Сергія Притулу – 8%, а Юлію Тимошенко – 6%. Такі результати показало опитування Київського міжнародного інституту соціології (KMIC), проведене у вересні 2026 року.

Юрія Бойка та Олексія Арестовича лідерами опозиції вважають 3% респондентів.

Загалом 68% опитаних змогли назвати когось із запропонованого списку або запропонувати власний варіант відповіді. Водночас 11% вважають, що в Україні немає справжньої опозиції. Ще 21% не ви-

Петро Порошенко впевнено випереджає інших політиків за часткою українців, які називають його лідером опозиції. Найближчий переслідувач — Дмитро Разумков – відстає майже втричі.

значилися з відповіддю.

Порівняно з лю- тим 2025 року частка тих, хто називає Петра Порошенка лідером

опозиції, зросла з 24%

до 30%. Показник Дми- тра Разумкова також збільшився – із 7% до 11%. Водночас стало

менше українців, які вва- жають, що в країні немає справжньої опозиції. Їхня частка знизилася з 16% до 11%.

ДО РЕЧІ

KMIC також дослі- див ставлення громадян до діяльності фракцій Верховної Ради. Най- більша частка респон- дентів позитивно оці- нила роботу фракції «Європейська Солі- дарність»: 38% вважають, що вона йде на користь Україні. Діяльність фрак-

ції «Голос» вважають корисною для країни 30% респондентів. Щодо фракції «Слуга Народу», 22% опитаних вважають її роботу корисною для України. Фракцію «Батькі- вщина» позитивно оціню- ють 21% респондентів. ■

■ Усе для фронту, все для Перемоги!

Проект «Ай-Петрі» треба масштабувати, щоб збивати більше «Шахедів»

Масове використання комплексу, розробленого при фінансуванні Фонду Порошенка, може суттєво допомогти у повітряному бою

Ольга СОКОЛОВА

Для ефективної протидії навалі реактивних БПЛА та інших засобів пові- тряного терору потріб- но терміново створити єдину цифрову пла- тформу виявлення, ідентифікації цілей та розподілу засобів ура- ження. І така платформа може бути створена на базі унікального комплексу ПДТР «Ай- Петрі», що вже кіль- ка років ефективно працює на кількох напрямках фронту. Про йдеться у публікації на спеціалізованому для військових сайті «Мілітарний».

Серед проблем, які зараз треба вирі- шувати захисникам повітряного простору України – брак засобів ураження і підготовле- них екіпажів, велика кі- лькість різнопланових засобів РЕБ, які часто заважають своїм. Як пояснюють військові, під час масованої ата- ки командний пункт повинен у реальному часі вирішувати задачу

Система «Ай-Петрі» створює спеціальні частотні коридори, що дає змогу ефективно подавлявати ворога, не заважаючи працювати своїм перехоплювачам та іншим засобам.

розподілу ресурсу: со- тні цілей, сотні засобів, кожен із яких має обме- жену зону дії й обме- жений боєкомплект. Помилка розподілу ко- штує дорого – напри- клад, коли по одній цілі одночасно працюють кілька перехоплюва- чів, у цей час інша ціль залишається без при- криття взагалі. Люди- на фізично не встигає приймати ці рішення за лічені секунди, незале- жно від кваліфікації. У реальності всі мож- ливі засоби працюють всліпу, часто заважаючи своїм же.

«Ай-Петрі» вирішує саме задачу автомати- зованого бойового

Починаючи з осені 2023 року, Петро Порошенко інвестував понад 200 мільйонів гривень у виробництво систем протидії засобам технічної розвідки «Ай-Петрі».

управління. Система не замінює вогневі засоби, а керує їхньою мережею – розподіляє цілі між доступними засобами, призначає частотні коридори для роботи РЕБ так, щоб не «глушити» власний перехоплю- вач, і в реальному часі перерозподіляє ресурс залежно від того, яка ціль збита, а яка щойно з'явилася.

Ця система в екс- периментальному ре- жимі вже працює в кількох містах – Києві, Одесі, Запоріжжі, і зараз її запускають у Дніпрі. Але масштаб покриття лишається обмеженим. Ідея в тому, щоб зібрати все, що є, в один кулак і правильно розподіля- ти ресурс під час атаки. Проблема – у масштабі. Кількість комплексів «Ай-Петрі», що реально можуть формувати щі- льну керовану мере- жу навколо критичних об'єктів і великих міст, поки не відповідає мас- штабу атак.

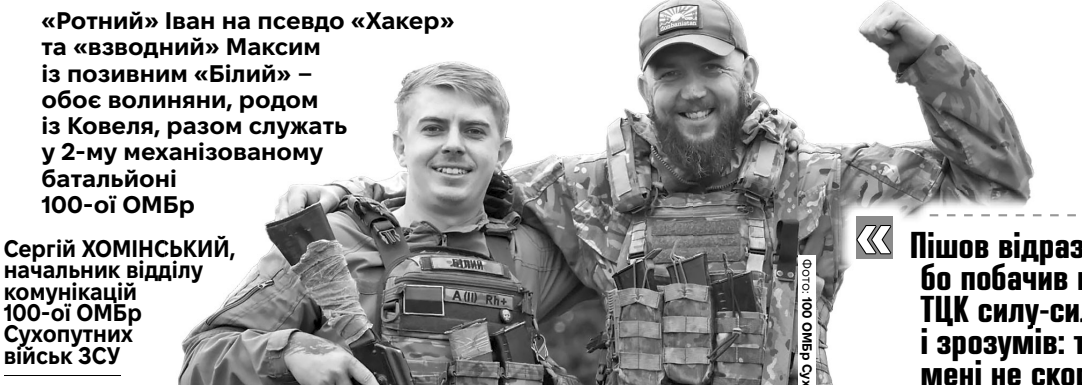
Це питання має вирі- шувати держава – почи- наючи від фінансування розробок і закінчуючи логістикою постачан- ня достатньої кількості комплектуючих.

Як відомо, починаю- чи з осені 2023 року, Петро Порошенко інвестував понад 200 мільйонів гривень у ви- робництво систем про-

тидії засобам технічної розвідки «Ай-Петрі», які успішно пройшли ви- пробування та викорис- товуються у Збройних силах, прикриваючи тисячу кілометрів лінії боєзйткнення. Держава довгий час не виділя- ла фінансування на цю програму. Торік Порошенко пові- домив про контракт з Міністерством обо- рони. ■

■ На лінії вогню

«Хакер» та «Білий» стримують ворога за тисячу кілометрів від рідного Ковеля

«Ротний» Іван на псевдо «Хакер» та «взводний» Максим із позивним «Білий» – обоє волиняни, родом із Ковеля, разом служать у 2-му механізованому батальйоні 100-ї ОМБр

Сергій ХОМІНСЬКИЙ, начальник відділу комунікацій 100-ї ОМБр Сухопутних військ ЗСУ

Іван (у кепці, а також з густішою бородою) на початок «повномасштабки» вже мав досвід проходження строкової служби та поведження зі зброєю. Тож 24 лютого 2022 року він попрямував у тоді ще 54-ий – Ковельський – «бат» – тоді ще 100-ї ОМБр ТрО:

«Пішов відразу в батальйон, бо побачив під будівлею ТЦК силу-силенну людей і зрозумів: там автомата мені не скоро в руки дадуть.»

Максиму (має білявіше волосся і не носить «шапку») у лютому 2022-го було заведше 20 років. Він добровольцем прийшов до ТЦК: – Але до війська мене тоді не взяли. Сказали, що не маю військового досвіду. Та

Нехай Вас Бог оберігає, козакі!

– Пішов відразу в батальйон, бо побачив під будівлею ТЦК силу-силенну людей і зрозумів: там автомата мені не скоро в руки дадуть, – з усмішкою на обличчі згадує події того буремного дня «Хакер».

■ Міжнародна співпраця

Голова Нововолинської громади Борис Карпус виступає в Європарламенті. А на цій світлині він (другий ліворуч) з учасниками важливих дебатів у Брюсселі.

Очільник наймолодшого міста на Волині виступив в Європарламенті

Нововолинський міський голова Борис Карпус минулого тижня взяв участь у Європейському тижні регіонів і міст у Комітеті регіонів ЄС. Головна тема роботи у Брюсселі – як перетворити європейську підтримку на конкретні результати для наших громад

Ігор ЛІСОВИЙ

Очільник Нововолинської громади виступив у Європарламенті і наголосив: місцеве самоврядування має бути активним учасником підготовки до Конференції з відновлення України у 2027 році. Громади

знають свої потреби й мають брати участь у визначенні пріоритетів відбудови. Для цього потрібен доступ до європейського фінансування. З простішими процедурами, допомогою в підготовці проектів і навчанням місцевих команд. Особливо це важливо для невеликих громад.

«Борис Карпус запропонував скоротити строки погоджень муніципальних проєктів.»

Відбудова має робити нас сильнішими. Йдеться про сучасну інфраструктуру, під час відключень. А заощаджені кошти громади зможуть спрямовувати на освіту, медицину та інші потреби. Другого дня на зустрічі з DG ENEST Європейської комісії обговорили, що допоможе швидше реалізовувати муніципальні проєкти. Борис Карпус запропонував скоротити строки погоджень, уніфікувати вимоги та передбачити фінансування проєктних команд і документації. Наголосив на прямому доступі громад до коштів

за два роки – у 2024-му – я таки підписав контракт і став до лав нашої «Сталевої Сотки», – розповідає «Білий».

За плечима цих чоловіків – величезний бойовий досвід. Тож і посади вони вже обіймають командирські: Іван є командиром роти, Максим – командиром одного із взводів у тій самій роті.

«Хакер» і «Білий» б'ються на фронті за понад тисячу кілометрів від рідної Волині і від рідного Ковеля. Б'ються за право України бути Україною. ■

Телефони рекрутингового центру 100-ї ОМБр: 0678048100, 0931933673.

■ Пульс тижня

Прикордонники врятували 84-річну грибницю

«Не була певна, що перебуду ніч», – каже пенсіонерка з Ратнівщини, яка пішла за гриби та заблукала

Наталія НЕКОЗ

Цими днями до військовослужбовців Волинського прикордонного загону звернулися працівники Нацполіції з проханням допомогти у пошуках 84-річної жительки Самарівської сільської громади Ковельського району. За словами правоохоронців, вони отримали повідомлення від доньки зниклої про те, що пообіді 14 жовтня її мати без телефону пішла в ліс по гриби та не повернулася. Протягом години пошуку жінку виявили за допомогою дрона з тепловізором. Після чого охоронці кордону дісталися до бабусі, яка кликала на допомогу та відвезли її додому.

Згодом пані Таїсія завітала на підрозділ охорони кордону, аби подякувати прикордонникам за свій порятунок. З її слів, поки було видно надворі, вона йшла, вважаючи, що рухається у напрямку села, а коли вже стемніло, то не могла зорієнтуватися, де перебуває.

Жінка зізнається, що була певна – вона не перебуде ніч у лісі та думала, що її з'їдять вовки, але, коли побачила світло ліхтариків прикордонників, то її радості не було меж. ■

Автівка з п'ятьма жінками злетіла з дороги

Автопригода трапилася 18 жовтня, близько 15:40, у селі Блаженик Ковельського району

Наталія НЕКОЗ

55-річна водійка автомобіля Citroën не врахувала безпечної швидкості руху, дорожньої обстановки та з'їхала в кювет. У результаті ДТП водійка та четверо пасажирок отримали тілесні ушкодження. Одну з пасажирок госпіталізували, іншим постраждалим медики надали допомогу без госпіталізації. За цим фактом слідчі внесли відомості до Єдиного реєстру досудових розслідувань за ч. 2 ст. 286 Кримінального кодексу України. Триває досудове розслідування. ■

Дитина переплутала воду з... оковитою

Ратнівський районний суд ухвалив постанову у справі стосовно малолітнього хлопця, який напився алкоголю і потрапив у лікарню

Наталія НЕКОЗ

Як йдеться у матеріалах справи, увечері 28 серпня хлопчик вживав горілку, після чого його було госпіталізовано до Ратнівської центральної районної лікарні для надання необхідної медичної допомоги.

У суді жінка провини визнала та пояснила, що син пішов до дітей по сусідству, де переплутав воду із горілкою. У скоєному розкалася, запевнила у неприпустимості подібної поведінки в майбутньому, пишуть «Волинські новини».

Після розгляду усіх доказів суддя визнав волинця винною у недобросовісному виконанні батьківських обов'язків і призначив їй 850 гривень штрафу. Окремо вона зобов'язана сплатити 665 гривень судового збору. ■

■ Ну скільки можна? Заплатив за фото трактора майже 270 тисяч гривень

Космічну суму грошей перерахував шахраям житель Горохівщини

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Черговою жертвою дурисвітів став господар із Берестеч-

ківської територіальної громади Луцького району. За попередньою інформацією, чоловік хотів купити сільськогосподарський агрегат і задля цього знайшов оголошення в мережі TikTok. 31-річний покупець перераховував ошу-

канцеві на ім'я Андрій різними сумами десятки тисяч гривень. Загальна сума грошей, здобутих шахрайським шляхом, у цьому випадку становить 268 760 гривень. Працівники поліції №2 (м. Горохів) Луцького районного управління поліції

ГУНП України у Волинській області вже вкотре закликають усіх не купувати нічого в сумнівних крамарів, на підозрілих сайтах, не перераховувати гроші наперед за товар, не бачений власними очима, не вірити в солодкі запевнення, словом, бути поміркованими. Вирішується питання про внесення відомостей про цю подію до Єдиного реєстру досудових розслідувань за ч. 3 ст. 190 КК України. ■

Ця історія – ще одне нагадування: вигідна ціна, гарне фото і переконливі слова продавця ще не означають чесну угоду

■ Незламні

«Хлопці, куди ви приїхали? Вас можуть за кожним рогом місцеві розстріляти!»

Віталій Пудлік пройшов пекло Савур-могили, пережив поранення, але не втратив бажання бути потрібним людям. Сьогодні його життя – це допомога побратимам, громадська робота і, звісно, кохана Олена.

отримати посвідчення «Учасник бойових дій». Адже тоді це ще не було детально прописано. Одне слово – першопрохідці...

«КАСКИ У НАС БУЛИ ЗАЛІЗНІ – КЕВЛАРА Я НАВІТЬ НЕ БАЧИВ»

І починатися ця книжка могла б із таких спогадів: – Після загодження на Тушинському полігоні, що на Рівненщині, на початку травня ми поїхали на Схід України. У селищі Межова Дніпропетровської області (30-го в мене якраз – день народження) ми з хлопцями розраховували й поїхали додому. Після Нового року, коли в Києві почалися масові протести, котрі закінчилися розстрілом Небесної сотні, поваленням режиму Януковича, на багатьох об'єктах призупинилися роботи, тож ми були вдома. А в кінці квітня мене мобілізували в АТО, потрапив у 51-у бригаду, що дислокувалася у Володимирі. В АТО Віталій Пудлік був приблизно три місяці. 28 липня 2014-го він отримав поранення в бою під Савур-могилою на Донецьчині, і його вивезли з поля бою на подальше лікування. В кінцевому результаті – 28-літній чоловік отримав другу групу інвалідності і був звільнений із військової служби. Так у кількох словах можна сказати, про нібито невдалий шлях Віталія на російсько-українській війні, яка триває вже двадцять років. А от що найбільше запам'яталося з прожитого й пережито за цей час, то про це ветеран міг би книжку написати. Адже атівці були, як висловився чоловік, першопрохідцями і в тому, як їх готували до антитерористичної операції, чим озброювали, як екіпували, як «класну» техніку мали, котру треба було більше крутити, тобто ремонтувати, ніж їхати нею. І, врешті, як потім, вже після поранення, різні перепони доводилося долати багатьом, щоб

лося – в основному звертали увагу на тих, хто може, знаєма якіс об'єкти на телефон чи на камеру. Мешканців самого Донецька більш прикипівали могли перевірити, а якщо місцеві їхали, то це враховувалося. Адже ті ж місцеві нам допомогли хоч якесь укриття обладнати, бо ж хлопці стояли під відкритим небом, – блоки привезли, пиліку. Хоч були й такі, хто, проїжджаючи, міг і спитати: «Чого ви сюди приїхали?»

Тиждень – із 13 по 20-те травня – підрозділ, в якому служив Віталій Пудлік, був на своєму першому блоку. А 20-го їх відправили на іншу точку. І тут – згадка про сумнозвісну трагедію під Волновахою: 22 травня ворог обстріляв нам блокпост – загинуло десять волинців, котрі служили в 51-й бригаді (а всього полягло вісімнадцять бійців). То були

«А МІСЦЕВА ТЬОТЯ ВАЛЯ, ЯК ТУРБОТЛИВА МАМА, НАС ГОДУВАЛА ОБІДАМИ»

Хочеться виокремити розділ-спогад – про людей, з якими Віталій Пудлік зустрівся (чи вони йому зустрілися) за час служби і вже тоді, як після поранення потрапив на лікування.

З середини червня він був, перекидають вже ближче до Мар'їнки. Там, до речі, побачили справжніх «рембо», як висловився Віталій, – вояків першого добровольчого батальйону «Донбас», котрі приїжджали в Максимільянівку перед тим, як мали заходити в Мар'їнку. На них була надсучасна екіпування – кевларові шоломи, тактичні окуляри, наколінники, турнікети, бронезилети, відповідні розгрукки, а на ногах хлопців на блокусту... тапочки.

– Особливо запам'яталося село Шевчани, де орієнтовно – сто дворів, може, трошки більше, – розповідає Віталій. – Ми ж зупи-

нилися в полі. В нас не було облаштованого місця розташування. В село, до якого – два – три кілометри, їздили й привозили бочками воду. А місцева тьота Валя, як турботлива мама, нас годувала обідами – раз у день привозила перше, друге і компот. Чув від цієї жінки, що чотирнадцять сімей згинули в тому селі й нам допомагали. Ми здружилися з ними. А коли переїхали в Максимільянівку, а це вже, більше десяти кілометрів від Шевчан, то сюди нашим помічником стало трохи накладніше добиратися. Тоді вже до нас почали їздити такі ж проукраїнські мешканці міста Курахове й так само підготовувати. У Максимільянівці ми вже мали і міномети 120-ті, і танк. Тобто вже були окомплектовані так, як треба.

А потім надійшла команда їхати на Савур-могілу: – По нас з-під Савурки, до якої залишалося півтора – два кілометри, відірвали вогонь. Був поранений майор зв'язку. До нього не можна було зразу добратися через безперервний обстріл. А коли добралися, то вже не змогли врятувати. Перша втрата.

Тоді, за словами Віталія з двадцяти двох бійців вісімнадцять були посічені. Один одного переметували. Найперше надавали допомогу тим, в кого голова прострілена.

Йому самому пробіло ногу, але, будучи на адреналіні, він зразу й не відчував цього. Як поки не побачив, що черевик – повний крові.

– Тоді нас обстрілювали чотири – п'ять «саушок» (САУ – самохідні артилерійські установки) – Авт.) з російської території, відстань до якої – кілометрів вісімнадцять – двадцять – розповідає чоловік, – Гатили, певно, зо дві години. А на Савур-могілі на той момент були «деенерівці»...

Волноваха, Дебальцево, Іловайськ, Савур-могила дали уроки не лише того, як треба воювати, вони вчили, як важливо вміти надавати першу медичну допомогу.

Потім, коли поранених бійців евакуюють вертольотом у лікарню Мечникова в Дніпро, то вже згадувана тьота (чи мама) Валя приїде до хлопців і сюди. І про персонал лікарні – згадка з великою вдячністю, бо ставлення лікарів, медсестер, нянь було таке професійно чуйне, що інколи «хлопці аж незручно почувалися, що з ними так ностяться». І про ще одну людину Наталію Ариванок, котра волонтерила з перших днів АТО, теплий спогад. Коли Віталію Пудліку і його побратиму після лікування треба було добратися з Києва до Луцька, то вона й ще одна волонтерка з Ковеля приїхала за ними машиною.

«ПІД ЧАС ЛІКУВАННЯ Я ПОТРАПИВ В «КОЗИРНУ» ПАЛАТУ, ДЕ ЛЕЖАВ І ГЕНЕРАЛ...»

Після кількох операцій, зокрема в Києві, в травні 2015 року Віталій Пудлік отримав посвідчення учасника бойових, другу групу інвалідності. Він був звільнений зі служби в ЗСУ (за кадром, як кажуть, залишається історія з розформованням 51-ї бригади, бо це – не проста окрема історія). Всі

■ На лінії вогню

«Кожна переправа через Дніпро перетворювалася на жах...»

Волинянин Анатолій Катеринюк тричі повертався на плацдарм під Кринками. Там він зазнав поранення, дивом залишився живим і любивач те, що неможливо забути навіть через роки...

Микола МИХАЛЕВИЧ, завідувач Кортеліського історичного музею

Уночі небо над Дніпром ставало світлим, наче вдень. Вибухи не вщухали, ворожі дрони полювали на українських бійців, а кожен човен, який вирушав до лівого берега, ризикував не повернутися. Саме в такому пеклі довелося воювати нашому землякові Анатолію Катеринюку із Кортелісів. Він пережив три бойові ротації на плацдармі під Кринками. Одного разу від загинув його врятував звичайний стовбур дерева...

ІЗ БУДИВЕЛЬНИКА – У ЗАХИСНИКИ УКРАЇНИ

Анатолій Катеринюк народився в листопаді 1983 року в селі Кортелісі. Його батько, Олександр Анатолійович, працює завідувачем місцевої лікарської амбулаторії, а мати, Галина Олександрівна, до виходу на пенсію була секретарем сільської ради.

Закінчивши 11 класів Кортеліської школи, Анатолій вступив до технікуму у Володимирі-Волинському. Однак після першого курсу його призвали на строкову військову службу.

Служив у Львові, у внутрішніх військах. Там здобув добру фізичну та військову підготовку, опанував спеціальність снайпера. Разом із працівниками міліції військовослужбовці неодноразово забезпечували громадський порядок в Дніпро, до якого він багато, хоч сам Віталій з цього приводу каже:

– Я фізично не мав би можливості обробляти більше, оскільки так займався громадською роботою, що, буває, два рази на тиждень їду в Київ. І все це заради того, щоб допомогти військовослужбовцям, які отримали поранення, в яких виникають проблеми під час проходження військово-лікарської комісії, в отриманні статусу учасника бойових дій.

... Не могла не спитати, чи є у Віталія сім'я? Є. Зі своєю коханою, Оленою, вони зустрілися в Лісці Луцького району – його, на той час депутата районної ради, голови громадської організації, запросили сюди на святкування Дня села. Познайомилися, поговорили. Сталося так, що того дня Олена підвезла Віталія до Луцька. А потім раз – другий вона зустрічала його, коли пізно повертався маршрутною з Києва. Одне слово, обоє знайшли, що шукали. І невдовзі Віталій привіз свою обраницю до себе, в Чаруків. Сьогодні їхньою цивільною шлюб – уже вісім років. ■

СВІТЛА ПАМ'ЯТЬ!

Редакція газети «Волинь» і сестри з «Укрупшті» висловлюють щирі співчуття колишній працівниці «Укрупшті» Олені Анатоліївні Леснової у зв'язку з трагічною загибеллю внаслідок удару російського безпілотної її доньки –

ЮЛІЇ ОЛЕКСАНДРІВНИ ЛЕСНОВОЇ-ГОРБАТЮК (1984–2026)

Немає у світі страшнішого горя для матері, ніж пережити власну дитину... Немає снів, здатних роздратити серце, розбите такою неоправданою втратою.

Без найдорожчої людини – матері – залишилися двоє дітей. Їм тепер доведеться зростати без її ніжних обіймів, лагідного голосу й безмежної любові. Але материнське тепло назавжди житиме в їхніх серцях.

Схилимо голови у скорботі. Поділяємо невмирущу біль рідних і близьких.

Світла й вічна пам'ять Юлії.

Четвер 22 жовтня

П'ятниця 23 жовтня

Субота 24 жовтня

Неділя 25 жовтня

Понеділок 26 жовтня

Вівторок 27 жовтня

Середа 28 жовтня

Мін. +12°

Макс. +15°

Мін. +8°

Макс. +12°

Мін. +10°

Макс. +15°

Мін. +9°

Макс. +11°

Мін. +6°

Макс. +14°

Мін. +4°

Макс. +14°

Мін. +8°

Макс. +14°

Анатолій Катеринюк із волинських Кортелісів тричі повертався у пекло Кринки. Пережив поранення, ворожі обстріли й переправи через Дніпро, де кожна хвилинка могла стати останньою. А сьогодні продовжує захищати Україну.

отримав завдання брати участь у бойових діях на лівому березі Дніпра.

Згодом розпочалися бої за плацдарм біля села Кринки.

Під час однієї з нічних операцій Анатолій підтримував вогнем українських військовослужбовців, які на човнах переправлялися через річку.

Водночас по ворожих позиціях працювали інші підрозділи Сил оборони.

Від пострілів і вибухів небо стало світлим, наче вдень. А на годиннику була лише друга ніч...

Несподіваність першої атаки допомогла українським бійцям закріпитися на лівому березі. Проте росіяни швидко підтягнули резерви й розпочали запеклі контратаки, намагаючись витіснити наших захисників від Дніпра.

Із кожним днем ситуація ставала дедалі важчою. Ворожі безпілотики постійно стежили за річкою. Росіяни намагалися перерізати шляхи постачання, зривати переправлення підкріплень, боеприпасів і продовольства.

Анатолій виконував обов'язки навідаючи автоматичного гранатомета. У 2023 році, під час українських наступальних операцій, його підрозділ

отримав завдання брати участь у бойових діях на лівому березі Дніпра.

Згодом розпочалися бої за плацдарм біля села Кринки.

Під час однієї з нічних операцій Анатолій підтримував вогнем українських військовослужбовців, які на човнах переправлялися через річку.

Водночас по ворожих позиціях працювали інші підрозділи Сил оборони.

Від пострілів і вибухів небо стало світлим, наче вдень. А на годиннику була лише друга ніч...

Несподіваність першої атаки допомогла українським бійцям закріпитися на лівому березі. Проте росіяни швидко підтягнули резерви й розпочали запеклі контратаки, намагаючись витіснити наших захисників від Дніпра.

Із кожним днем ситуація ставала дедалі важчою. Ворожі безпілотики постійно стежили за річкою. Росіяни намагалися перерізати шляхи постачання, зривати переправлення підкріплень, боеприпасів і продовольства.

Анатолій виконував обов'язки навідаючи автоматичного гранатомета. У 2023 році, під час українських наступальних операцій, його підрозділ

отримав завдання брати участь у бойових діях на лівому березі Дніпра.

Згодом розпочалися бої за плацдарм біля села Кринки.

Під час однієї з нічних операцій Анатолій підтримував вогнем українських військовослужбовців, які на човнах переправлялися через річку.

воїн знайшов укриття, яке захистило його від куль та подальших ворожих атак.

Ніч здавалася нескінченною.

Лише вранці Анатолій зміг дістатися до своїх. Побратими надали йому першу допомогу.

Наступного дня його переправили на правий берег Дніпра, а звідти відправили до госпіталю.

Попереду були кілька тижнів лікування.

Після госпіталю – знову в те саме пекло

Після лікування Анатолій отримав місячну відпустку для реабілітації.

Та шойно повернувся до бригади, уже через два дні знову вирушив на плацдарм.

Загалом наш земляк пройшов у Кринках три бойові ротації – кожна тривала близько десяти днів.

Росіяни невпинно обстрілювали українські позиції, застосовували авіацію, артилерію, міномети й безпілотики, здійснювали штурми.

Втрати були надзвичайно тяжкими.

За словами Анатолія, батальйон утратив більшу частину свого складу.

Важливу роль в утриманні плацдарму

«Є місця, звідки повертаються живими, але вже ніколи не повертаються колишніми. Для Анатолія Катеринюка таким місцем стали Кринки...»

відігравали й підрозділи морської піхоти. Українські війни продовжували боротися навіть тоді, коли від села майже нічого не залишилося.

Кринки поступово перетворилися на суцільну руїну.

Ворог посилював удари по переправах. Дедалі складніше було доставляти підкріплення та евакуйовувати поранених.

Чимало захисників гинули ще до того, як устигали дістатися протилежного берега.

Зрештою українські війська були змушені залишити зруйновані позиції в Кринках. Окремі підрозділи ще продовжували виконувати бойові завдання в районі дніпровських плавнів.

Після чергового удару дістав поранення.

Але найстрашніше ще не закінчилося.

У темряві його не впізнали українські бійці, які перебували на іншій оборонній позиції, і відкрили вогонь.

Порятунком став стовбур великого дерева. Саме за ним поранений

Після цього основні зусилля підрозділу Анатолія зосередилися на обороні правого берега.

Росіяни неодноразово намагалися форсувати Дніпро, але українські захисники давали їм відсіч.

«ПІСЛЯ КРИНОК УСЕ СПРИЙМАЄТЬСЯ ІНАКШЕ...»

За сумлінну службу Анатолій Катеринюк отримав звання сержанта.

Згодом його направили до Києва на курси підготовки командирів взводів.

Після навчання перевели до підрозділу радіоелектронної боротьби.

Тепер його робота пов'язана із захистом українських військових від ворожих безпілотної.

Як пояснює боєць, засоби радіоелектронної боротьби допомагають порушувати роботу дронів і зменшувати загрозу з повітря. Проте ця робота постійно ускладнюється: технології змінюються, а противник шукає способи протидії.

І хоча підрозділ РЕБ не завжди перебуває безпосередньо на передовій, їхня служба також пов'язана з великою небезпечкою.

Росіяни активно намагаються виявляти та уражати такі засоби.

На Сумському напрямку, де довелося служити нашому землякові, ситуацію додатково ускладнювала діяльність ворожих диверсійно-розвідувальних груп. Тому військовослужбовці мусили постійно зберігати пильність.

Однак Анатолій зізнається: із тим, що він переживав на лівому березі Дніпра, ці випробування навіть важко порівняти.

Бо Кринки – це не просто назва села на карті Херсонщини. Для тих, хто там воював, це пам'ять про побратимів, надлюдський вибування і кожен прожитий день, який міг стати останнім.

І про те, якою неімовірно дорогою ціною українські війни боронять свою землю. ■

Увага!

Злегкої руки відомого на Волині краєлюбця і нашого позаштатного автора Валентина Івановича Люпи – новим володарем 1000 гривень від газети «Волинь» став Петро Володимирович Пасевич із села Любешівська Воля Камінь-Каширського району.

Вітаємо переможця і зичимо, щоб наступного разу удача усміхнулася саме Вам!

Для цього треба передплатити «Волинь» хоча б на місяць (66 гривень + 20 гривень за прийом передплати) – і надіслати в редакцію конверт

ПРОГНОЗ ПОГОДИ НА ВОЛИНІ З 22 ПО 28 ЖОВТНЯ.

Четвер 22 жовтня

П'ятниця 23 жовтня

Субота 24 жовтня

Неділя 25 жовтня

Понеділок 26 жовтня

Вівторок 27 жовтня

Середа 28 жовтня

Мін. +12°

Макс. +15°

Мін. +8°

Макс. +12°

Мін. +10°

Макс. +15°

Мін. +9°

Макс. +11°

Мін. +6°

Макс. +14°

Мін. +4°

Макс. +14°

Мін. +8°

Макс. +14°

■ Газетний серіал

– Сама ти поганка! А це золотистий боровик! У «Волині» писали!

Баба Параска і баба Палажка з... Великої Груші

Або хроніки кохання з перцем по-волинському

Закінчення.
Початок на с.12

Остап ЧЕРЕШНЯ
(успівпраці з Мурчиком-Копілотом)

«ПОШТАР ІВАН БОЇТЬСЯ НЕ ПЕНСІЇ, А ПОВІСТКИ ДЛЯ ВНУКА»

Біля поваленого дуба Параска згадала листоношу Івана Почуй-Зубрицького.
– Кажуть, наш Іван хоче на пенсію!
– Чого? – здивувався Левко.
– Бо внукові Іванові скоро двадцять п'ять. Іван Іванович, як і його батько. То дід переживає, що внука можуть мобілізувати.
– Три Івани Почуй-Зубрицькі в одній родині! – ахнула Палажка.
– Та як же вони листи між собою ділять?
– А нащо ділити? – зди-

увалася Параска. – Дід Іван сам листоноша! Уся пошта спочатку до нього потрапляє!
– То виходить, він знає, кому пенсію принесли, кому – кредит, а кому – любовний лист?!
– Знає!
– А як прийде повістка на Івана Івановича Почуй-Зубрицького?
– Ой, боюсь, вона десь загубиться, – усміхнулася баба Параска.
А Палажка зітхнула:
– От якби мого Левка взяли листоношею! Він би пенсію ніс і половину дорогою проговорив.
– Неправда! – образився дід.
– Авжеж. Ти б усю проговорив!
– Зате я, – гордо заявив Левко, – кожному листові знайшов би адресата!
– Ага! Особливо любовному! – пирхнула Палажка. – Спочатку сам

прочитав би, потім сусідам переказав, а адресатові сказав би: «Та вже не треба читати, я тобі коротенько розкажу!»

«ФІНОВІ ВИСТАЧИТЬ ОДНІЄЇ ПАРАСКИ!»

На галявині Палажка витягла з кошика «Волинь».
– Ось Катерина Зубчук пише, що наша Прип'ять, Волинська Амазонка, висихає. І в колодязях води нема!
– То нехай приїде до мене, – сказала Параска.
– Я покажу справжню катастрофу: Омелян учора в бані всю гарячу воду використав!
– А як же ти милася?
– Я його так вимила словами, що він досі чистий ходить!
– Скоро за водою до Фінляндії поїдемо, – жартував Левко.
– До речі, про Фінлян-

дію! – оживилася Палажка. – Чи знайшов той Юха Суомінен у Луцьку жіночку старшу сорока?
– Якби написав «старшу сорока п'яти», я б і сама подалася! – мрійливо сказала Параска. Омелян спіткнувся об корінь.
– Тобі ж уже під шістьдесят п'ять!
– А що?! Я відповідаю всім вимогам! Старша сорока п'яти? Старша! Не курю? Не курю! Говорити люблю? Люблю!
– От останнє йому треба повідомити, – сказав Левко. – Бо фін мовчазний народ. Він після першого побачення попросить політичного притулку в Естонії.
– Я б тебе не пустив! – заявив Омелян.
– А хто тебе питатиме?! Ти мені хто – прикордонна служба?!

ВІЙНА ЗА ЗОЛОТИСТОГО БОРОВИКА

Раптом обидві баби заверещали:
– ГРИБИ!!!

«Боженьку, зроби, щоб Палазя в болото не зайшла. А ще гірше – в білорусь! Лукашенко ж її після першої розмови оголосить зброєю масового ураження!»

Параска кинулася ліворуч, Палажка – праворуч. Зіткнулися лобами так, що Левко аж присів.
– Я перша побачила! – кричала Параска.
– А я його брата!
– Якого брата?!

– Мені капелюшка!
– Мені ніжку!
– А мені що? – поцікавився Омелян.
– Тобі нести кошики! Левко присів біля знахідки.
– Та тут два гриби!
– Не може бути! – ахнули жінки.
– Може. Один білий, другий золотистий.
– А хто чий?!

«ШУКАЙТЕ ПАЛАЖКУ! ІНАКШЕ ВОНА САМА КОГОСЬ ЗНАЙДЕ!»

Коли повернулися до стежки, Палажки не було.
– Палазю! – гукнув Левко.
Тиша.
– Палажко-о-о!
Лише зозуля озвалася.
– Ку-ку!
– Не кукай! – гримнув Левко. – Ми ж Палажку шукаємо, а не роки рахуємо! Через пів години викликали рятувальників. Потім поліцію. Потім дрони.
– Яка особлива прик-

зброєю масового ураження!
Параска почула:
– Ти чого там шепочеш?
– Молюся!
– За Палажку?
Дід Омелян не встиг відповісти (та й боявся), адже над галявиною пролетів дрон.
– Знайшли! – закричав оператор. – Жінка біля старої лісової дороги!
– Жива?!

– Жива. Ще й дрони кулаком погрожує!
– Точно наша! – зрадів Левко.
Але поки рятувальники добралися до дороги, Палажка знову зникла.
– От зараза! – застогнав Левко. – Її навіть техніка наздогнати не може!
І тут із-за кущів виїхав поліцейський автомобіль.
За кермом сидів дільничий Петро Вареник. А поруч – Палажка. Розчервоніла, усміхнена, з повним кошиком грибів.
– Знайшлася! – закричала Параска. – Де тебе носило?!

– Де треба, там і носило!
– А телефон?!

– Розрядився.
– А гриби?!

– Назбирала.
– А дільничий?!

– Знайшов!
Левко обійняв дружину:
– Палазю, я вже думав, що ти в білорусь утекла!
– Дурню! Навіщо мені білорусь, коли тут Петро Вареник є?!

Усі замовкли.
Омелян перестав хреститися.
Параска відкрила рота.
А Левко раптом уважно подивився на дільничого:
– Петре, а як це ви так швидко опинилися саме в цьому місці? Ми ж вас навіть не викликали!
Дільничий почервонів.
– Ну... я... це... патрулював...
– У глухому лісі?! – примружився Левко.
Палажка поправила хустку й загадково усміхнулася:
– А я бачила...
Далі буде. ■

ПАНСІОНАТ «БЛАГОДАТЬ» ЗАПРОШУЄ НА РОБОТУ:

ДОГЛЯДАЛЬНИЦЮ ЗА ЛІТНІМИ ЛЮДЬМИ, КУХАРЯ, МЕДСЕСТРУ ТА ПРИБИРАЛЬНИЦЮ.

ЗАРОБІТНА ПЛАТА:
15 000 – 35 000 грн
(1000 грн/доба)

Графік: вахтовий період.

МИ ПРОПОНУЄМО:

- Безкоштовне харчування та проживання;
- Бонуси та премії;
- Комфортні умови роботи;
- Дружній колектив і підтримку на етапі адаптації.

Тел. 098 85 96 872

Волинська обласна територіальна виборча комісія визнала Людмилу Анатоліївну Тимошук депутаткою Волинської обласної ради восьмого скликання від політичної партії «За майбутнє». Вона зайняла вакантне місце після дострокового припинення повноважень депутата Ігоря Леґа, який подав заяву на тлі розслідування НАБУ та САП. Людмила Тимошук – заступниця гендиректора ДУ «Волинський обласний центр контролю та профілактики хвороб».

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

E-mail: reklama.volyn@gmail.com
Тел.: (0332) 78-07-70, 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037 – Київстар, 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp.

Ціна приватного оголошення у нашій газеті – **50 грн** за одне найменування + **20 грн**, якщо ви бажаєте розмістити на сайті **www.volyn.com.ua**. Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **100 грн** за одну публікацію + **20 грн (за сайт)**. Вартість оголошення про послуги – **100 грн + 20 (за сайт)**. Оголошення, які виділені рамкою, + **25 грн (за сайт + 30)**. Вартість оголошення про згубу – **50 грн**. Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

- Продам картопле-збиральний комбайн Анна, плуг чотирьох-корпусний (привезені з Польщі). Ціни договірні. Тел.: 050 562 45 72 (вайбер), 098 039 36 36.
- Продам жом, торфобрикет, щебін різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставлю. Вивезу будівельне сміття. Тел. 099 61 14 575, 097 34 43 386.

РІЗНЕ

- Куплю сільсько-господарських тварин (ВРХ, коней, овець). На

ріали: Дошки (обрізані, необрізані), балки, крокви, рейки монтажні. Столярні: Сухі дошки камерної сушки (сосна, вільха, ясен, клен та ін.). Додатково: Дрова (відходи виробництва). БЕЗ ПОСЕРЕДНИКІВ. ОРГАНІЗУЄМО ДОСТАВКУ (вартість розраховується індивідуально). Тел.: 066 29 45 953, 097 81 54 505.

ЧЕКАЮ НА ТЕБЕ

♥

- З допомогою газети хочу знайти невисоку порядну жіночку пенсійного віку, що стане любимою і люблячою дружиною, господинею в домі. Тел.: 096 10 77 892.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСИМ

- Загублене посвідчення члена сім'ї загиблого (Лахай Віктор Михайлович), видане на ім'я Кратюк Надія Іванівна, вважати недійсним.

■ Резонанс

Двоє синів чоловіка, який загинув від російського «Шахеда», воюють на фронті

17–19 жовтня у Маневицькій селищній раді було оголошено Дні жалоби за загиблим унаслідок російської атаки

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Як відомо, 16 жовтня російські безпілотники атакували селище Маневичі. Ворожий безпілотник поцілів у приватне підприємство «Агрофрукт ЛТД». Внаслідок цього загинув Олександр Деркач із села Велика Яблунька.

Понад 10 років Олександр Дмитрович присвятив роботі на цьому підприємстві. У нього залишилися дружина Світлана Миколаївна та троє синів, двоє з яких, Віталій та Дмитро, нині захищають Україну від російської агресії.

Ще восьмеро працівників отримали поранення. Один із постраждалих перебуває у важкому стані. Інші семеро зазнали травм різного ступеня тяжкості та отримують необхідну медичну допомогу. Вони зазнали уражень верхніх дихальних шляхів продуктами горіння, опіків слизових оболонок, забоїв та інших травм м'яких тканин. Переломів та прораних ран у цих пацієнтів нема, як сказала директорка лікарні Тетяна Панкрашкіна журналісту маневицького видання «Нова доба».

Через пошкодження об'єктів підприємства виникла загроза витоку аміаку в атмосферу. Проте згодом місцева влада заспокоїла мешканців, заявивши, що загрози витоку речовини за межі підприємства нема.

Фотоколаж: ДСНС Волині / volyn.com.ua / chatgpt.com.

Російський «Шахед» обірвав життя 62-річного Олександра Деркача, який понад десять років працював на підприємстві в Маневичах.

Відповідно до розпоряджень голови Камінь-Каширської ОВА Ольги Ващук і Маневицького селищного голови Олександра Гаврилюка, упродовж трьох днів – 17–19 жовтня – на будівлях органів влади, комунальних підприємств, закладів, державних установ та організацій на території громади був приспущений Державний прапор України.

... А в понеділок, 18 жовтня, очільник Волинської ОВА Роман Романюк повідомив: «На жаль, вранці знову маємо влучання в промислове підприємство в селищі Маневичі. За попередньою інформацією - без жертв та травмованих. На місці пра-

цюють усі відповідні служби. Триває ліквідація наслідків атаки.

Горять складські та виробничі приміщення. Пожежа сильна, площа велика, маємо сильне задимлення. Вітер у сторону селища, тому закликаю місцевих жителів за можливості залишатися у приміщеннях, щільно зачинити вікна та двері, вимкнути припливну вентиляцію та не перебувати на відкритому повітрі без нагальної потреби. Ситуація складна, але контрольована».

А на фейсбук - сторінці Маневицької селищної ради було опубліковане звернення очільника громади Олександра Гаврилюка:

«Залиште свої домівки, перемістіться до друзів у інші частини населеного пункту.»

«Терміново! Жителям «тридцятки»! (мешканці селища Маневичі знають, про яку саме місцевість в містечку йдеться. – Ред.). Вимагаю! Залиште свої домівки, перемістіться до друзів у інші частини населеного пункту. Велике задимлення, вітер північний! Хай Бог береже кожного!» ■

■ Кримінал

На Поліссі незаконно зрубали близько 2 тисяч сосен

Схема функціонувала з грудня 2025, завдавши державі збитків понад 15 мільйонів гривень

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Підозрювані: власник лісопильної, його водій і чотири службові особи.

Державне бюро розслідувань викрило схему систематичної незаконної вирубки, вивезення та реалізації деревини на Волині. Про це повідомила пресслужба відомства.

Дерева вирубували з лісових ділянок Маневицького, Галузійського та Вовчецького лісництв Маневицького надлісництва філії «Поліський лісовий офіс» ДП «Ліси Украї-

ни». Збитки, завдані державі, вже перевищують 15 мільйонів гривень, як інформує «Суспільне Луцьк». Схема діяла з грудня 2025 року. До неї були залучені власник лісопильні, його водій та четверо службових осіб лісництв.

«Підприємець організував незаконну діяльність та координував інших учасників. Службові особи, використовуючи своє становище, надавали йому інформацію про місця рубок, обсяги та характеристики деревини, а також сприяли її вивезенню. Щоб приховати незаконне походження лісу, учасники схеми повторно використовували товарно-транспортні документи та бирки від легально придбані деревини. Одним комплектом документів про-

тягом дня могли прикривати кілька рейсів», – йдеться у повідомленні. Водій перевозив незаконно зрубану деревину та переставляв на неї бирки з легальних колод.

«До схеми були залучені власник лісопильні, його водій та четверо службових осіб лісництв.»

Надалі деревину доставляли на лісопильню підприємця, де переробляли на пиломатеріали та продавали. Отримані кошти розподіляли між учасниками схеми.

Наразі встановлено факти незаконної вирубки на 28 лісових ділянках. Йдеться,

зокрема, про близько 2 тисячі сосен. Підприємцю та водію повідомлено про підозру в незаконній порубці, перевезенні, зберіганні та збуті лісу, що спричинили тяжкі наслідки (ч. 4 ст. 246 КК України).Чотирьом службовим особам лісової охорони також повідомлено про підозру у перевищенні влади або службових повноважень працівником правоохоронного органу, що спричинило тяжкі наслідки (ч. 3 ст. 365 КК України). Найсуворіша санкція за інкримінованими статтями передбачає до 10 років позбавлення волі.

Також фігурантам обрані запобіжні заходи: організатору – тримання під вартою із правом внесення застави у розмірі 1 мільйон гривень, службовим особам – застава у розмірі 500 тисяч гривень кожному, водію – домашній арешт. Крім цього, на їхнє майно накладено арешт. ■

■ Пульс тижня

У ліцеї Воєгощі вшанували шістьох своїх випускників

В цьому селі Камінь-Каширського району пам'ять про Героїв-захисників закарбували в камені

Олена ВОЛИНЕЦЬ

На стінах Воєгощанського ліцею відкрили меморіальні дошки на честь його випускників, які віддали життя в боротьбі за Україну.

Відтепер імена Олександра Романовича, Анатолія Балицького, Михайла Ковальчука, Василя Сидорчука, Валентина Ковальчука та Миколи Синчука назавжди залишатимуться на стінах рідного навчального закладу і дивитимуться на кожного, хто проходитьиме повз, хто зупинить свій погляд і подумки подякує за подвиг.

Цей меморіальний захід з рідними й односельцями Героїв розділили не лише учні й педагоги, а й представники влади, зокрема очільник громади Віктор Пась.

– Нехай ці меморіальні дошки завжди нагадують нам про величезну ціну, яку український народ платить за свою Незалежність. Схиляю голову перед світлою пам'яттю наших захисників і висловлюю щирі вдячність їхнім рідним за синів, які стали на захист України. Наш обов'язок – берегти пам'ять про них і бути гідними тієї ціни, яку вони заплатили за наше майбутнє», – з такими словами звернувся Віктор Пась до присутніх. ■

У Камінь-Каширському районі виявили випадок сказу

Результати лабораторного аналізу підтвердили захворювання у лисиці, про яку повідомила жителька села Городок, що на Маневиччині

Олена ВОЛИНЕЦЬ

З приводу цього цими днями перший заступник голови Камінь-Каширської райдержадміністрації Олександр Михалік скликав засідання протиепізоотичної комісії. Присутні обговорили заходи з ліквідації осередку недуги та недопущення її поширення.

З-поміж першочергових заходів – встановлення 60-денних карантинних обмежень у відповідному населеному пункті та прилеглий 3-кілометровій зоні. Наразі проводять подвірну вакцинацію домашніх тварин, за ними встановили постійний ветеринарний нагляд.

Факівці районного управління ГУ Держпродспоживслужби у Волинській області запевняють: епізоотична ситуація контрольована. Здійснюють усе належне, зокрема роз'яснювальну роботу серед населення. ■

Важкоатлетка Катерина Малащук виборола золоту медаль на чемпіонаті Європи

Це сталося вже у перший день чемпіонату Європи з важкої атлетики, що відбувався в Албанії

Олена ВОЛИНЕЦЬ

Про це повідомили у відділенні Національного олімпійського комітету України у Волинській області. У вправі «ривок» Катерина підняла штангу вагою 77 кілограмів. Цей результат приніс спортсменці звання чемпіонки Європи у своїй вправі.

У поштовху Катерині не вдалося зафіксувати результат, тому за сумою двоборства вона залишилася без нагороди.

Нагадаємо, що відома українська важкоатлетка Катерина Малащук є уродженкою села Видерта Камінь-Каширського району. Вона – вихованка Волинської обласної школи вищої спортивної майстерності (тренери — Валентин та Богдан Андрусі) та представляє Центральний спортивний клуб. ■

Унаслідок російських обстрілів у Київській області знищено близько 80% холодних логістичних складів для зберігання продуктів харчування. Це може призвести до дефіциту товарів і підвищення цін у магазинах на 10–15%

15 жовтня Військово-Морські Сили ЗСУ ракетами «Нептун» завдали удару по військовому аеродрому «Борисоглебськ» у Воронежській області росії. В результаті атаки було уражено одразу шість ворожих бомбардувальників Су-34М та технічне обладнання для забезпечення польотів авіації противника. Чотири літаки знищені повністю.

Київ фактично залишився без власної великої генерації електроенергії після атак рашистів. ТЕЦ-5, ТЕЦ-6 та Дарницька ТЕЦ, які раніше могли разом забезпечувати столицю приблизно 1,3 ГВт потужності, зараз не виробляють електроенергію.

Глава МЗС Франції Жан-Ноель Барро заявив, що Європа і, зокрема, Франція, надає Києву дві третини розвідувальних даних. Як відомо, США після оголошення про «дизельну» обгородку з росією призупинили надання розвідданих Україні. Зокрема, американці не повідомляли Київ про виліт балістичних ракет.

Після двох турів донеччани перебувають на 11-му місці з 4-ма очками (4:2), у плей-оф виходять 24 із 36 команд. А лідирує із 6-ма (10:3) – французький «Парі Сен-Жермен», за який виступає наш захисник Ілля Забарний.

■ На поворотах долі

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

У старій дерев'яній скрині Таня знайшла двадцять три конверти. У кожному – частинка їхнього щастя. А в останньому – прохання, яке змусило її вперше після довгих днів смутку усміхнутися...

Завірюха з листя для... Тані Завірюхи

Він обіцяв їй таку осінь, якої ще ніхто нікому не дарував. Але одного дня Таня отримала посылку, від якої затремтіли руки...

Закінчення.
Початок – на с. 12

Зореслав СТОЖАР

На двадцять четверту осінь Максим тяжко захворів. Лікарі говорили обережно. Таня все розуміла, але вперто купувала йому нові светри, варила улюблений борщ і планувала весняну подорож. Одного вечора він попросив:

- Танюшо, відкрий вікно.
- Холодно ж.
- А ти відкрий.

За вікном кружляло листя.

- Бачиш? – усміхнувся Максим.
- Осінь репетирує.
- Що репетирує?
- Твою завірюху.
- Ти ще сам мені її влаштуєш.

Максим узяв її руку.

- А якщо не зможу, пообіцяй, що все одно вийдеш у сад.

Вона розсердилася:

- Не смій так говорити!

І тільки пізніше зрозуміла, що він не про смерть говорив. Він учив її не боятися жити.

...Максима не стало наприкінці вересня. Таня перестала виходити в сад.

Клен за вікном повільно скидав листя,

мим почерком було написано: «Для моєї Завірюхи. Від твого дурника».

Таня опустила на навколішки.

У скрині лежали маленькі паперові конверти – двадцять три. На кожному – рік.

«Справжнє кохання – це не тільки бути поруч, а й залишити після себе стільки тепла, щоб його вистачило людині на наступні осіні...»

наче роздягався перед зимою. А жінка дивилася на нього й думала, що тепер осінь – найжорстокіша пора року.

...У середині жовтня до неї постукав сусідський хлопчина, десятирічний Дениско.

- Тьотю Таню, ходімте зі мною.
- Куди, золотце?
- Дядько Максим просив.

У неї похололи пальці.

- Коли просив?
- Ще влітку. Сказав, що це секрет. І щоб я не підвів.

Хлопчик привів її до старого клена.

Там стояли сусіди, друзі, колеги Максима. А під деревом – велика дерев'яна скриня.

На кришці знайо-

У першому – пожовклий кленовий листок із тієї осіні, коли вони поборалися.

У другому – квиток із першої спільної подорожі.

У третьому – засушена квітка.

В одному з конвертів вона знайшла записку: «Пробач, Танюшо, що в нас не було дітей. Але знай: я ніколи не відчував, що в нашому домі чогось бракує. Бо в ньому була ти».

Жінка заплакала.

А в останньому конверті лежав лист. «Моя люба Завірюхо!

Я знаю, ти зараз плачеш. І сердитимешся, якщо скажу перестати.

Тому плач, скільки треба.

Але прошу тебе про одне: не залишай наше щастя похованим разом зі мною.

Посади навесні квіти. Спечи пиріг Денискові. Поїдь до моря, яке ми так і не побачили.

І коли хтось запитає, чи була ти щаслива, не кажи: «Колись була».

Скажи: «Була. І вчуся бути знову».

А зараз подивися вгору, моя хороша. Твій Максим».

– Раз, два, три! – вигукнув Дениско.

І раптом десятки рук підкинули в небо цілі оберемки золотого, червоного, багряного листя.

Листя кружляло над Танею.

Торкалося її волосся, плечей, мокрих щік.

– Завірюха для Завірюхи! – дружно вигукнули люди.

Вона стояла посеред саду й плакала так, що ніхто не наважувався підійти.

А тоді підняла обличчя до неба.

– Дурнику мій... – прошепотіла. – Ти таки зробив це...

І вперше після похорону всміхнулася.

...Наступної осені Таня сама назбирала листя.

Покликала Дениска, який уже підріс, і сусідську малечу.

- Ану, хто хоче побачити справжню завірюху?

Діти радісно закричали. Вона підкинула листя вгору.

І раптом почула Денисків голос:

- Тьотю Таню, а чому ви плачете?

Таня витерла щоку.

- Бо дуже люблю одного чоловіка.
- А де він?

Вона подивилася на золотий клен.

- Там, де восени навіть небо вміє цілувати землю...

І ще довго над маленьким подвір'ям кружляло листя.

А стара сусідка, дивлячись із-за хвіртки, тихо сказала:

- Оце ж треба... Чоловіка вже два роки нема, а він досі носить свою жінку на руках...

■

■ Що віщують зорі?

Гороскоп на 26 жовтня – 1 листопада

 ОВЕН (21.03 – 20.04)	 ТЕРЕЗИ (24.09 – 23.10)
Цього тижня доля підкине вам завдання, яке спочатку здаватиметься непосильним, але результат приємно здивує. У фінансах можливе повернення старого боргу. Бережіть серце від зайвих хвилювань. У коханні не бійтеся першими сказати ніжні слова. Самотнім Овнам зорі обіцяють веселе знайомство. Сприятливий день – середа, несприятливий – субота.	Тиждень подарує нагоду довести, що ви вмієте не лише мріяти, а й досягати бажаного. Бережіть очі та не засиджуйтеся допізна за роботою. У коханні на вас чекає розмова, після якої на душі стане світліше. Самотнім Терезам зорі обіцяють несподівану симпатію, що може перерости у щось серйозне. Сприятливий день – п'ятниця, несприятливий – середа.
 ТЕЛЕЦЬ (21.04 – 21.05)	 СКОРПІОН (24.10 – 22.11)
У фінансових справах цього тижня не довіряйте надто щедрим обіцянкам. Здоров'ю підуть на користь прогулянки та повноцінний сон. У коханні маленький подарунок без приводу зробить більше, ніж гучні освідчення. Самотнім Тельцям варто уважніше придивитися до давніх знайомих. Сприятливий день – п'ятниця, несприятливий – вівторок.	У фінансах можливий додатковий заробіток, проте не розповійдайте всім про свої плани. Бережіться переохолодження та знаходьте час для прогулянок. У коханні не перевіряйте почуття ревності: щира довіра набагато цінніша. Самотнім Скорпіонам варто придивитися до людини, яка давно шукає приводу заговорити. Сприятливий день – четвер, несприятливий – субота.
 БЛИЗНЮКИ (22.05 – 21.06)	 СТРІЛЕЦЬ (23.11 – 21.12)
Ваше вміння домовлятися допоможе розв'язати проблему, яка давно псувала настрої. У грошових справах великі покупки краще обмірковувати двічі. Подбайте про нервову систему. У коханні не дозволяйте минулим образам зіпсувати сьогоденне щастя. На самотніх Близнюків чекає романтична зустріч. Сприятливий день – четвер, несприятливий – понеділок.	Несподівана новина може змінити ваші плани на краще. Не випробовуйте організм недосипанням і надмірним навантаженням. У коханні спільний вечір без телефонів допоможе повернути давно забуте відчуття близькості. Самотнім Стрільцям зорі радять не відмовлятися від випадкового запрошення. Сприятливий день – неділя, несприятливий – четвер.
 РАК (22.06 – 22.07)	 КОЗОРІГ (22.12 – 20.01)
У фінансах можлива вигідна пропозиція від людини, якій довіряєте. Не ігноруйте тому – організму потрібні спокій і тепло. У коханні наважтеся поговорити про те, що давно тривожить душу. Самотнім Ракам цього тижня зорі обіцяють зустріч із людиною, поруч із якою буде напрочуд затишно. Сприятливий день – субота, несприятливий – середа.	Цього тижня ви переконаєтеся, що терпіння іноді приносить більш дивіденди, ніж поспіх. Зверніть увагу на суглоби та уникайте надмірних фізичних навантажень. У коханні приємно здивує турбота людини, від якої ви найменше цього чекали. Самотнім Козорогам варто частіше виходити з дому. Сприятливий день – середа, несприятливий – п'ятниця.
 ЛЕВ (23.07 – 21.08)	 ВОДОЛІЙ (21.01 – 18.02)
У фінансах не поспішайте витратити зароблене на речі, без яких легко обійтися. Бережіть спину! У коханні ваша гордість може стати на заваді примиренню – іноді варто просто обійняти дорогу людину. На самотніх Левів чекає знайомство, яке почнеться з несподіваного компліменту. Сприятливий день – вівторок, несприятливий – п'ятниця.	На вас чекає тиждень цікавих ідей та несподіваних рішень. У фінансах можливе повернення грошей, про які ви вже майже забули. У коханні не бійтеся проявляти ніжність – навіть найсильнішим людям потрібне тепло. Самотнім Водоліям зорі обіцяють знайомство з людиною, яка розділятиме їхні захоплення. Сприятливий день – субота, несприятливий – вівторок.
 ДІВА (22.08 – 23.09)	 РИБИ (19.02 – 20.03)
Доля нарешті дозволить поставити крапку у справі, яка забидала надто багато часу й нервів. У фінансах можливе приємне заощадження або вдала покупка. Зверніть увагу на харчування. У коханні не шукайте прихованого змісту в кожному слові. Самотнім Дівам варто прийняти запрошення на гостину. Сприятливий день – понеділок, несприятливий – неділя.	Вашому здоров'ю підуть на користь спокійні вечори, теплі розмови й повноцінний відпочинок. У коханні можливе приємне зізнання, яке змусить серце битися частіше. Самотнім Риbam варто повірити у власну чарівність – хтось уже давно дивиться на них особливими очима. Сприятливий день – понеділок, несприятливий – четвер. ■

ВОЛИНЬ

www.volyn.com.uat.me/Volyn_ZMIfacebook.com/Volyn.ZMI

Головний редактор і відповідальний за випуск
ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «+» друкується на правах реклами.

За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.

Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Тижневик «Волинь». Ціна договірна.
Набраний і зверстаний в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТЗОВ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

Місцезнаходження видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13.

Поштова адреса за якою здійснюється редакційний контроль:
вул. Ковельська, буд. 2, м. Луцьк Волинської обл., 43016.

volyn.nova@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.*

Телефони редакції:
78 07 70, 066 82 47 160, 096 77 31 037
ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Головний бухгалтер ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна	Інтернет-новин НЕКОЗ Наталія Валеріївна
Політики УЛИЦЬКИЙ Василь Михайлович	Передплати і розповсюдження КОСІНСЬКА Ольга Олексіївна
Інформації ВЛАШИНЕЦЬ Лєся Степанівна	Спеціальні кореспонденти ЛІСОВИЙ Ігор Сергійович ІВАНЮК Раїса Іванівна
	Літературний редактор ЗАГАЙКО Катерина Євгенівна

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA833052990000026007000803281 K6
Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ
02471695 Друж офсетний.
Обсяг 3 друк. аркуші

Передплатний індекс: 30000

Ідентифікатор медіа: R30-02497,
рішення від 18.01.2024 № 142.

Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер»
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352)
52-27-37. <http://a-print.com.ua>

Тираж випуску: 7370.
Замовлення № 1640.

Газетний серіал

Баба Параска і баба Палажка з... Великої Груші

Або хроніки кохання з перцем по-волинському

Продовження. Початок у «Волині» №№ 39–51 за 2025 рік, №№ 1–6, 10, 12–21, 24, 26–32, 36, 38 за 2026 рік

Остап ЧЕРЕШНЯ (у співпраці з Мурчиком-Копілотом)

СЕРІЯ № 41. «ЯК ПАЛАЖКА ПІШЛА ПО ГРИБИ, А ЇЇ ШУКАЛИ АЖ ДО БІЛОРУСЬКОГО КОРДОНУ»

У Великій Груші тривав карантин. Скажений лис, який вкусив місцеву сваху, гадалку й приворотницю Галю Забалувану, давно зник, а село й досі боялося виходити за ворота. Особливо чоловіки. Бо Галья після щеплень заявила, що тепер відчуває любов на відстані. – А раніше? – поцікавився дід Левко.

Шкода Зеленського – біля Трампа боїться навіть дихнути, щоб американцеві зачіску не зіпсувати.

– Раніше тільки гроші! Тож коли Палажка запропонувала піти по гриби, Параска зраділа: – Ходімо! Бо я вже майже сорок днів дивлюся на Омеляна, як на останній гриб у кошику. – Ти ж тільки тридцять п'ять днів дивилася! – образився чоловік. – От бачиш, як довго! До лісу вирушили четверо: Параска з Омеляном, Палажка з Левком. Мурчик-Копілот залишився вдома охороняти холодильник: – Якщо заблудитеся, телефонуйте. Я вас знайду по запаху сала. – А чого не йдеш із нами? – запитав Левко. – Бо маю дев'ять життів. І жодного зайвого, щоб витратити на ваших бабів!

«ЗЕЛЕНСЬКИЙ БОЇТЬСЯ НАВІТЬ ДИХНУТИ НА БОЖЕВІЛЬНОГО ТРАМПА!»

Не встигли дійти до першої сосни, як Палажка заговорила про міжнародну політику.

На поворотах долі

Завірюха з листя для... Тані Завірюхи

Він обіцяв їй таку осінь, якої ще ніхто нікому не дарував. Але одного дня Таня отримала посилку, від якої затремтіли руки...

Зореслав СТОЖАР

Тетяна Завірюха ненавиділа своє прізвище. – Завірюха! До дошки! – гукав учитель, і клас вибухав сміхом. – Таню, а ти влітку не танеш? – дражнили хлопчак. Але одного жовтневого дня новенький однокласник Максим сказав: – А мені подобається. Завірюха – це коли небо так сильно любить землю, що засипає її поцілунками. Тані тоді було шістнадцять.

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

– Я вже майже сорок днів дивлюся на Омеляна, як на останній гриб у кошику.

– Дивлюся я на того Зеленського, – зітхнула Палажка, – і аж шкода чоловіка! Біля Трампа боїться навіть дихнути, щоб американцеві зачіску не зіпсувати. А як чхне, то той рудий усю Америку на воєнний стан переведе! – Та то Трамп боїться! – заперечила Параска. – Бо як Зеленський попросить ракети, то доведеться давати. – Та це божевільний рижий уже не дасть, бо боїться путіна вельми, – знову зітхнула Палажка. – Я б на місці Зеленського попросила ще й грошей на ремонт нашої дороги! – Та любі «міндічі» розкрадуть... – утретє зітхнула Палажка. – Їм хоч мільярд дай, хоч два, а нам на дорогу й жмені щебеню не залишиться! – А я б попросив у нього беруші, – озвався Левко. – Навіщо?! – Щоб не чути, як ви дві міжнародну політику обговорюєте! – Так, так, і я попросив би в Трампа, щоб ви хоч день помовчали, – підтакнув Левкові Омелян. – Ти, Омеляне, до Трампа не лізь! – гримнула Параска. – Тобі я вже двадцять років санкції ввела, а ти ще й досі не виконав Мінських домовленостей! – Яких?! – Щоб шкарпетки під ліжку не кидав! Заговорили про вибори. – І як їх проводити, коли війна? – обурилася Палажка. – У нас у Великій Груші виборчу дільницю

колись затопило, то три дні голосували! А під обстрілами що буде? – А ми тепер Залужного любимо, – сказала Параска. – Тільки ж його можуть і не допустити до виборів! – А я б Омеляна допустила, – заявила Палажка. – Навіщо?! – Щоб хоч раз у житті він мав право вибору! – Я вже вибрав, – зітхнув Омелян. – Дурний був, молодий... Параска замахнулася кошиком. – Не бий! – крикнув Левко. – Це ж у нас єдиний виборець, який ще не передумав!

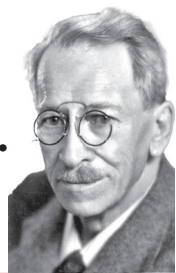
«У НАС НАВІТЬ ТРИВОГА ЗАБЛУДИЛАСЯ!»

Над лісом прогуркотів літак. – Щоб тому кремлівському нелюдові ні дня спокійного! – перехрестилася Палажка. – Щодня й щоночі Волинь обстрілюють. Людей убивають... Усі на мить замовкли. – Добре хоч у Великій Груші сирени майже не чути, – зітхнула Параска. – Хіба вітер із Каменя-Поліського подме. – А минулого тижня? – запитав Левко. – Я думав, тривога! – То Палажка на тебе кричала! – Неправда! – обурилася та. – Коли я на Левка кричу, у Камені-Поліському сирени самі вмикаються! – А чого? – здивувався Омелян. – Бо там люди думають, що наступ почався! Продовження історії – на с. 8

Золоті слова

Фото: google.com.

Як іскра ще в тобі горить І згаснути не встигла, – Гори! Життя – єдина мить, Для смерті ж – вічність ціла... (Олександр ОЛЕСЬ (справжнє прізвище Олександр Кандиба (1878–1944), український поет, драматург, представник символізму).

2026 ЖОВТЕНЬ

22 Четвер Анфіса, Богдана, Ганна, Денис, Іван, Єлизавета, Захар, Костянтин, Павло, Федір, Яків, Ликерія. 22.10.1960 року майбутній чемпіон планети з боксу Мухаммед Алі (тоді – Кассіус Клей) виграв свій перший бій на професійній арені. ☀️ схід – 16:38, захід – 03:03. Зростаючий опуклий місяць. 12-й день. ☀️ схід – 07:53, захід – 18:12. Тривалість дня – 10:19. Тривалість ночі – 13:41.

23 П'ятниця Гнат, Максим, Микола, Олександр, Яків, Єлисей, Никифор. День працівників реклами. ☀️ схід – 16:50, захід – 04:19. Зростаючий опуклий місяць. 13-й день. ☀️ схід – 07:54, захід – 18:10. Тривалість дня – 10:16. Тривалість ночі – 13:44.

24 Субота Вікторія, Іван, Лаврентій, Панас, Лаврін, Степанида, Сисой. День інформації про розвиток. День боротьби з поліомієлітом. Дмитрівська батьківська субота. ☀️ схід – 17:04, захід – 05:37. Зростаючий опуклий місяць. 14-й день. ☀️ схід – 07:56, захід – 18:08. Тривалість дня – 10:12. Тривалість ночі – 13:48.

25 Неділя Григорій, Мар'ян, Маркіян, Анастасій. День маркетолога. День тещі. День автомобіліста. ☀️ схід – 16:20, захід – 05:59. Зростаючий опуклий місяць. 15-й день. ☀️ схід – 06:58, захід – 17:06. Тривалість дня – 10:08. Тривалість ночі – 13:52.

26 Понеділок Антон, Дмитро, Йосип, Панас, Осип, Феофіл. День шкільних бібліотек. Великомученика Дмитрія Солунського. ☀️ схід – 16:40, захід – 07:25. Повний місяць. 16-й день. ☀️ схід – 06:59, захід – 17:04. Тривалість дня – 10:05. Тривалість ночі – 13:55.

27 Вівторок Андрій, Емілія, Марко, Нестор, Капітоліна. День української писемності та мови. ☀️ схід – 17:07, захід – 08:54. Спадаючий опуклий місяць. 17-й день. ☀️ схід – 07:01, захід – 17:02. Тривалість дня – 10:01. Тривалість ночі – 13:59.

28 Середа Арсен, Валентина, Ганна, Георгій, Дмитро, Іван, Єгор, Максим, Микола, Нестор, Параска, Степан, Юрій, Алевтина, Кирило, Неоніла, Терентій. День визволення України від фашистських загарбників. День анімації. День дзюдо. ☀️ схід – 17:46, захід – 10:22. Спадаючий опуклий місяць. 18-й день. ☀️ схід – 07:03, захід – 17:01. Тривалість дня – 09:58. Тривалість ночі – 14:02.

Фотоколаж: volyn.com.ua / chatgpt.com.

– Нехай заздять. У них – звичайні дружини, а в мене – ціла стихія! дав листя високо над її головою. – Завірюха для Завірюхи! – вигукував. Вона сміялася, крутилася під золотим дощем і цілувала його в щоку. – Дурнику, сусіди дивляться! – Нехай заздять. У них – звичайні дружини, а в мене – ціла стихія! ...Так минуло двадцять три осені. Дітей Бог їм не дав. Таня іноді плакала ночами, думаючи, що чоловік спить. А Максим обіймав її й шепотів: – Не плач, моя хороша. Ми ж із тобою – сім'я. Найкраща у світі! Закінчення – на с. 11

Усміхніться!

– Отче, я хочу посповідатися. – П'єте? – П'ю. Але може спочатку посповідає мене? 😊😊😊 – Галю, а чого твій Василько так кричить??? – Та зуби лізуть... – Які зуби, йому ж за 50?! – Вставні! Вчора проковтнув... 😊😊😊 Дружина: – Де був? Чоловік: – На змаганнях. Дружина: – Чому п'яний? Чоловік: – Проводили естафету 3х100. 😊😊😊 Священник іде по вулиці, на зустріч йому дуже п'яний чоловік. – Сину мій, боюсь, що ми з тобою в раю не зустрінемось. – А що ж ви такого натворили, отче? 😊😊😊 – Тату, звідки ми взялися? – Нас Бог створив... – А мама сказала, що ми походимо від мавп... – Ну мама про своїх родичів розповідає, я про своїх!